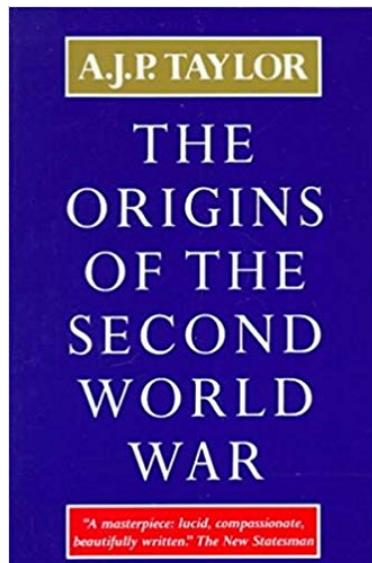

American Pravda: Att förstå andra världskriget!

RON UNZ • 23 SEPTEMBER 2019

I slutet av 2006 kontaktades jag av Scott McConnell, redaktör för *The American Conservative* (TAC), som berättade för mig att hans lilla tidskrift var på väg att stänga utan en stor finansiell infusion. Jag hade varit på vänliga villkor med McConnell sedan omkring 1999 och uppskattade mycket att han och hans TAC-grundare hade gett en kontaktpunkt mot USA:s katastrofala utrikespolitik i början av 2000-talet.

I kölvattnet av den 11 september hade de israeliska centrerade neokonservativa på något sätt lyckats ta kontroll över Bush-administrationen samtidigt som de fick fullständig uppstigning över USA:s ledande medier, renar eller skrämde de flesta av sina kritiker. Även om Saddam Hussein uppenbarligen inte hade någon anknytning till attackerna, hade hans status som en möjlig regional rival till Israel etablerat honom som deras toppmål, och de började snart slå trummorna för krig, med Amerika slutligen startade sin katastrofala invasion i Mars 2003.

Bland tryckta tidskrifter stod TAC nästan ensam i helhjärtat motstånd mot denna politik och hade väckt stor uppmärksamhet när grundredaktören Pat Buchanan publicerade **"Vem var krig?"** Och pekade skuldens finger direkt på de ansvariga judiska neokonservativa en sanning mycket allmänt erkänd i politiska och mediekretsar men nästan aldrig uttryckt offentligt. David Frum, en ledande promotor för Irakkriget, hade nästan samtidigt släppt ut en *National Review*-**omslagshistoria som** fördömde som "opatriotisk" - och kanske "antisemitisk" - en mycket lång lista med konservativa, liberala och libertära krigskritiker, med Buchanan nära toppen, och kontroversen och namnsamlingen fortsatte under en tid.

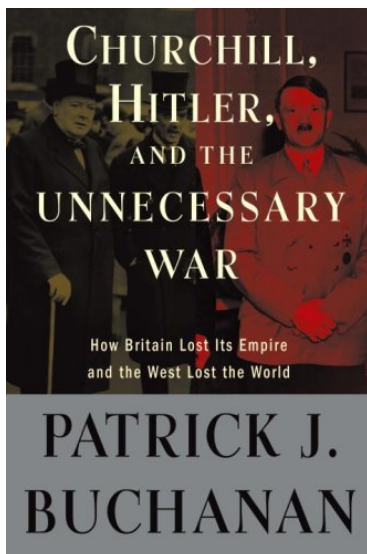
Med tanke på den senaste historien var jag orolig för att *TAC*:s försvinnande kunde lämna ett farligt politiskt tomrum, och då jag var i en relativt stark finansiell ställning, gick jag med på att rädda tidningen och bli dess nya ägare. Även om jag var alldeles för upptagen av mitt eget mjukvaruarbete för att ha något direkt engagemang, utsåg McConnell mig till förläggare, och hoppades förmodligen att binda mig till hans tidnings fortsatta överlevnad och säkerställa framtida finansiella infusioner. Min titel var enbart en nominell, och under de närmaste åren, förutom att skriva ytterligare kontroller, uppgick mitt enda engagemang vanligtvis till ett fem minuters telefonsamtal varje måndagsmorgon för att se hur det gick.

Cirka ett år efter att jag började stödja tidningen, informerade McConnell mig om att en stor kris var på väg att brygga. Även om Pat Buchanan hade avbrutit sina direkta band med publikationen några år tidigare, var han den överlägset mest kända figuren förknippad med *TAC*, så att det fortfarande var allmänt - om felaktigt - känt som "Pat Buchanans tidning." Men nu hade McConnell haft hört att Buchanan planerade att släppa en ny bok som förmodligen förhärligade Adolf Hitler och fördömer USA:s deltagande i världskriget för att besegra nazisterna. Att främja sådana bisarra trosuppfattningar skulle säkert döma Buchanans karriär, men *TAC* var redan under kontinuerlig attack av judiska aktivister, och den resulterande "neo-nazistiska" skölden av förening kan lätt också sänka tidningen.

I desperation hade McConnell beslutat att skydda sin publikation genom att begära en mycket fientlig recension av den konservativa historikern John Lukacs, som därmed skulle isolera *TAC* från den hotande katastrofen. Med tanke på min nuvarande roll som *TAC*:s finansiär och förläggare sökte han naturligtvis mitt godkännande i detta hårda avbrott med sin egen politiska mentor. Jag sa till honom att Buchanan-boken verkligen låter ganska löjligt och att hans egen defensiva strategi var ganska rimlig, och jag återvände snabbt till de problem jag mötte i mitt eget allomfattande mjukvaruprojekt.

Även om jag hade varit lite vänlig med Buchanan i ett dussin år eller så och beundrat hans mod i att motsätta sig de Neokonservativas utrikespolitik, så blev jag inte så förvånad över att höra att han kanske publicerar en bok som främjar några ganska konstiga idéer. Bara några år tidigare släppte han ***The Death of the West***, som blev en oväntad bästsäljare. Efter att mina vänner på *TAC* hade gnuggat om dess glans, bestämde jag mig för att läsa det själv och blev mycket besviken. Även Buchanan hade generöst citerade ett utdrag från min egen *Commentary* cover-story ***"California och slutet av vita Amerika"***. Jag kände att han helt missförstod min mening, och boken verkade totalt sett vara en ganska dåligt konstruerad och retoriskt högerorienterad behandling av de komplexa frågorna om invandring och ras, ämnen som jag hade varit starkt fokuserat sedan början av 1990-talet. Så under omständigheterna blev jag knappast förvånad över att samma författare nu publicerade en lika dum bok om andra världskriget, kanske orsakade allvarliga problem för sina tidigare *TAC*-kollegor.

Månader senare dök Buchanans historia och **den fientliga TAC- recensionen** båda upp, och som förväntat utbröt en storm av kontroverser. Vanliga publikationer hade i stor utsträckning ignorerat boken, men den tycktes få enormt beröm från alternativa författare, av vilka några fördömde TAC för att ha attackerat den. Faktum var att svaret var så extremt ensidigt att när McConnell upptäckte att en helt otydlig bloggare någonstans hade kommit överens med sin egen negativa bedömning, cirkulerade han omedelbart dessa kommentarer i ett desperat försök att motivera. Långtids TAC- bidragsgivare vars kunskap om historia jag mycket respekterade, inklusive **Eric Margolis** och **William Lind**, hade berömt boken, så min nyfikenhet blev äntligen bättre för mig och jag bestämde mig för att beställa en kopia och läsa den själv.

Jag blev helt förvånad över att upptäcka ett verk som var mycket annorlunda än vad jag hade förväntat mig. Jag hade aldrig lagt mycket uppmärksamhet på den amerikanska historien från det tjugonde århundradet och min kunskap om europeisk historia i samma era var bara lite bättre, så mina åsikter var då mest ganska konventionella, efter att ha formats av mina History 101-kurser och vad jag hade tagit upp i årtionden av att läsa mina olika tidningar och tidskrifter. Men inom den ramen verkade Buchanans historia passa ganska bekvämt.

Den första delen av hans volym tillhandahöll vad jag alltid hade betraktat som standardbilden av första världskriget. I sin berättelse om händelserna förklarade Buchanan hur det komplexa nätverket av sammankopplade allianser hade lett till en jätteförbränning trots att ingen av de befintliga ledarna faktiskt hade sökt detta resultat: en stor europeisk pulverpinne hade antänts av gnisten till ett mord i Sarajevo.

Men även om hans berättelse var vad jag förväntade mig, tillhandahöll han en mängd intressanta detaljer som tidigare var okända för mig. Bland annat hävdade han övertygande att den tyska krigsskuld var något mindre än för de flesta av de andra deltagarna, och noterade också att trots den oändliga propagandan av "Preussisk militarism", Tyskland inte hade utkämpat ett stort krig på 43 år, ett obrutet rekord för fred avsevärt bättre än hos de flesta av dess motståndare. Dessutom hade ett hemligt militäravtal mellan Storbritannien och Frankrike

varit en avgörande faktor i den oavsiktliga upptrappningen, och trots det hade nästan hälften av det brittiska kabinettet kommit nära att avgå i opposition till krigsförklaringen mot Tyskland, en möjlighet som skulle ha förmodligen ledde till en kort och begränsad konflikt begränsad till kontinenten.

Emellertid fokuserade huvuddelen av boken på händelserna som ledde fram till andra världskriget, och detta var den del som hade inspirerat sådan skräck hos McConnell och hans kollegor. Buchanan beskrev de upprörande bestämmelserna i Versaillesfördraget som infördes på ett framträdande Tyskland och beslutet att alla efterföljande tyska ledare skulle rätta till det. Men medan hans demokratiska Weimar-föregångare hade misslyckats, hade Hitler lyckats lyckas, till stor del genom bluff, samtidigt som han annekterade tyska Österrike och det tyska Sudetenland i Tjeckoslovakien, i båda fallen med överväldigande stöd från deras befolkningar.

Buchanan dokumenterade denna kontroversiella avhandling genom att starkt dra på många uttalanden från ledande samtida politiska figurer, mestadels brittiska, samt slutsatserna från högt respekterade mainstreamhistoriker. Hitlers slutliga krav, att 95% tyska Danzig skulle återlämnas till Tyskland precis som dess invånare önskade, var en absolut rimlig begäran, och bara en fruktansvärd diplomatisk bristning av britterna hade fått polerna att vägra begäran och därmed provocera kriget. Det utbredda senare påståendet att Hitler försökte erövra världen var helt absurd, och den tyska ledaren hade faktiskt gjort allt för att undvika krig med Storbritannien eller Frankrike. Han var faktiskt ganska vänlig mot polackerna och hade hoppats att verka Polen som en tysk allierad mot hotet från Stalins Sovjetunion.

Även om många amerikaner kan ha varit chockade över denna berättelse om händelserna som ledde fram till andra världskrigets utbrott, överensstämde Buchanans berättelse ganska bra med mitt eget intryck av den perioden. Som nybörjare i Harvard hade jag tagit en introduktionskurs i historia, och en av de viktigaste texterna om andra världskriget hade varit AJP Taylor, en välkänd historiker från Oxford University. Hans berömda verk från 1961 *från andra världskriget* Jag hade väldigt övertygande lagt fram ett ärende som liknar Buchanan, och jag hade aldrig hittat någon anledning att ifrågasätta domen från mina professorer som hade tilldelat det. Så om Buchanan bara tycktes utlämna åsikter från en ledande Oxford don och medlemmar av Harvard historia fakulteten, kunde jag inte riktigt förstå varför hans nya bok skulle anses vara bortom den bleka.

Visserligen inkluderade Buchanan också en mycket hård kritik av Winston Churchill, som katalogiserade en lång lista över hans förment katastrofala politik och politiska omvändningar, och tilldelade honom en god del av skulden för Storbritanniens engagemang i båda världskrig, ödesdigra beslut som följaktligen ledde till kollaps av det brittiska imperiet. Men även om min kunskap om Churchill var alldeles för liten för att döma, verkade ärendet som han gjorde för åtalet rimligt starkt. Neokonservativa hatade redan Buchanan och eftersom de beryktade

dyrkade Churchill som en tecknad superhjälte, skulle någon eldstorm av kritik från dessa kvarter knappast bli överraskande. Men boken totalt sett verkade en mycket solid och intressant historia, det bästa verket av Buchanan som jag någonsin hade läst, och jag försiktigt gav min positiva bedömning till McConnell, som var uppenbarligen ganska besviken. Inte länge därefter beslutade han att avstå från sin roll som *TAC*-redaktör till Kara Hopkins, hans länge suppleant, och den våg av förvirring som han nyligen hade uthärdat från många av sina tidigare Buchanan allierade måste säkert ha bidragit till detta.

Även om min kunskap om historien om andra världskriget var ganska rudimentär tillbaka 2008, under det årtionde som följde påbörjade jag en hel del läsning i historien för den betydelsefulla eran, och min preliminära bedömning av riktigheten i Buchanans avhandling verkade starkt motiverade.

Det senaste 70-årsjubileet för utbrottet av konflikten som konsumerade så många tiotals miljoner liv väckte naturligtvis många historiska artiklar, och den resulterande diskussionen ledde till att jag grävde ut min gamla kopia av Taylor's korta volym, som jag läste om för första gången i nästan fyrtio år. Jag tyckte att det var lika mästerligt och övertygande som jag hade haft tillbaka på studenterna i studentrummet, och de glödande täckmassorna föreslog några av de omedelbara anmärkningar som arbetet hade fått. *Washington Post* lovordade författaren som "Storbritanniens mest framstående levande historiker", *världspolitiken* kallade den "kraftfullt argumenterad, briljant skriven och alltid övertygande," *The New Statesman*, Storbritanniens ledande vänstermagasin, beskrev det som "Ett mästerverk: klarsynt, medkännande, vackert skrivet" och augusti *Times Literary Supplement* karakteriserade det som "enkelt, förödande, superlativt läsbart och djupt störande." Som en internationell bästsäljare, den är fortfarande rankad som Taylors mest berömda bok, och jag kan lätt förstå varför den fortfarande fanns på min högskola krävde ens namn på läslista nästan två decennier efter dess ursprungliga publicering.

Ändå när jag besökt Taylor's banbrytande studie gjorde jag en anmärkningsvärd upptäckt. Trots all internationell försäljning och kritiskt beröm väckte bokens resultat snart en enorm fientlighet i vissa kvarter. Taylors föreläsningar i Oxford hade varit oerhört populära i ett kvartal, men som ett direkt resultat av kontroversen "Storbritanniens mest framstående levande historiker" **rensades sammanfattningsvis** från fakulteten inte långt efteråt. I början av sitt första kapitel hade Taylor noterat hur konstigt han tyckte att det mer än tjugo år efter början av världens mest katastrofala krig ingen seriös historia hade producerats noggrant för att analysera utbrottet. Kanske gjorde hemman som han stötte på honom att bättre förstå en del av det pusslet.

Taylor var knappast ensam om att drabbas av sådan vedergällning. Som jag gradvis har upptäckt under det senaste decenniet eller så, verkar hans öde ha varit en ovanligt mild, med

hans stora befintliga status som delvis isolerade honom från motreaktionen efter hans objektiva analys av de historiska fakta. Och sådana extremt allvarliga yrkesmässiga konsekvenser var särskilt vanliga på vår sida av Atlanten, där många av offren förlorade sina länge i media eller akademiska positioner och försvann permanent från allmänheten under åren runt andra världskriget.

Jag hade tillbringat mycket av 2000-talet för att producera ett massivt digitaliserat arkiv som innehöll hela innehållet i hundratals USA: s mest inflytelserika tidskrifter från de senaste två århundradena, en samling på totalt miljoner artiklar. Och under denna process blev jag upprepade gånger överraskad över att möta individer vars enorma närvaro tydligt markerade dem som bland de ledande offentliga intellektuella på deras tid, men som senare försvann så fullständigt att jag knappast någonsin hade varit medveten om deras existens. Jag började gradvis inse att vår egen historia hade präglats av en ideologisk Great Purge lika betydelsefull om mindre blodtörstig än dess sovjetiska motsvarighet. Dessa **paralleller verkade kusligt** :

Jag föreställde mig ibland lite som en allvarlig ung sovjetisk forskare på 1970-talet som började gräva in i de långglömda Kreml-arkivens mjuka filer och gjorde några fantastiska upptäckter. Trotsky var uppenbarligen inte den beryktade nazispionören och förrädaren som skildrades i alla läroböcker, utan hade istället varit den högra mannen för den heliga Lenin själv under de härliga dagarna under den stora bolsjevikrevolutionen, och under några år därefter hade förblivit högst uppe partiets elit. Och vem var dessa andra figurer - Zinoviev, Kamenev, Bukharin, Rykov - som också tillbringade de första åren högst upp i den kommunistiska hierarkin? På historiekurser hade de knappt fått några omnämnanden, som mindre kapitalistiska agenter som snabbt blev maskerade och betalade för deras förräderi med sina liv. Hur kunde den store Lenin, revolutionens fader, ha varit en sådan idiot att ha omgivit sig nästan uteslutande med förrädare och spioner?

Men till skillnad från deras stalinistiska likvärdiga från ett par år tidigare, blev de amerikanska offren som försvann omkring 1940 varken skjutna eller förpassade till Sibirien, utan bara uteslutna från mainstream-medierna som definierar vår verklighet och därmed blottas ut från vårt minne så att framtida generationer gradvis glömde bort att de någonsin hade levt.

Ett ledande exempel på en så "försvunnen" amerikan var journalisten **John T. Flynn**, förmodligen nästan okänd idag men vars ställning en gång hade varit enorm. Som **jag skrev** förra året:

Så föreställ mig min överraskning när jag upptäckte att han under 1930-talet hade varit en av de enskilt mest inflytelserika *liberala* rösterna i det amerikanska samhället, en författare om ekonomi och politik vars status kan ha ungefärligt ungefär den Paul Krugmans, men med en stark skakande ton. Hans veckokolumn

i *Nya republiken* tillät honom att fungera som ledstjärna för USA: s progressiva eliter, medan hans regelbundna uppträdanden i *Colliers*, en illustrerad masscirkulation varje vecka som når många miljoner amerikaner, gav honom en plattform som kan jämföras med en stor Tv-personlighet i nätverkets senare storhetstid.

I viss mån kan Flyns framträdande objektivt kvantifieras. För några år sedan nämnde jag hans namn till en välläst och engagerad liberal som föddes på 1930-talet, och hon tecknade föga förvånande ett fullständigt tomt ark, men undrade om han kanske hade varit lite lik **Walter Lippmann**, den mycket berömda krönikören den eran. När jag kollade såg jag att det över hundratal tidskrifter i mitt arkiveringssystem bara fanns 23 artiklar av Lippmann från 1930-talet men helt 489 av Flynn.

En ännu starkare amerikansk parallell med Taylor var historikern Harry Elmer Barnes, en figur som nästan okänd för mig, men på sin tid en akademiker med stort inflytande och statur:

Föreställ mig min chock att senare upptäcka att **Barnes** faktiskt hade varit en av de vanligaste tidiga bidragsgivarna till *utrikesfrågor* och tjänat som en primär bokrecensent för den värdefulla publikationen från grundandet 1922, medan hans status som en av USA: s främsta liberala akademiker anges genom hans poäng av uppträdanden i *The Nation* och *The New Republic* under det decenniet. Han berättar faktiskt för att ha spelat en central roll i att "revidera" historien under första världskriget för att ta bort den karikatyriska bilden av utsägbart tysk ondska som lämnats bakom som ett arv från den oärliga krigstidspropaganda som producerats av de motsatta brittiska och amerikanska regeringar. Och hans professionella status visades av hans trettiofem eller fler böcker, många av dem inflytelserika akademiska volymer, tillsammans med hans många artiklar i *The American Historical Review*, *Political Science Quarterly* och andra ledande tidskrifter.

För några år sedan nämnde jag Barnes för en framstående amerikansk akademisk forskare vars allmänna fokus inom statsvetenskap och utrikespolitik var ganska likadan, och ändå betydde namnet ingenting. I slutet av 1930-talet hade Barnes blivit en ledande kritiker av USA: s föreslagna engagemang i andra världskriget och "försvann" permanent som en följd, spärrad från alla mainstream-medier, medan en stor tidningskedja pressades kraftigt att plötsligt avbryta hans synkroniserade nationella kolumn i lång tid i maj 1940.

Många av Barness vänner och allierade föll i samma ideologiska renhet, som han beskrev i sina egna skrifter och som fortsatte efter krigens slut:

Över ett dussin år efter att han försvann från våra nationella medier lyckades Barnes publicera ***Perpetual War for Perpetual Peace***, en lång samling essays av forskare och andra experter som diskuterade omständigheterna kring USA: s inträde i andra

världskriget, och få det producerat och distribuerat av en liten skrivare i Idaho. Hans eget bidrag var en uppsats på 30 000 ord med titeln

"Revisionism and the Historical Blackout" och diskuterade de enorma hinder som dissidenttänkarna i denna period möter.

Boken i sig ägnas åt minnet av hans vän, historikern **Charles A. Beard**. Sedan de tidiga åren av 1900-talet hade Beard rankats som en intellektuell figur med den största staturen och inflytandet, genom donationer till The New School i New York och fungerade som president för både The American Historical Association och American Political Science Association. Som en ledande anhängare av New Deals ekonomiska politik lovades han överväldigande för sina åsikter.

Ändå när han vände sig mot Roosevelts stridslysta utrikespolitik, stängde förläggarna sina dörrar för honom, och bara hans personliga vänskap med chefen för Yale University Press tillät hans kritiska 1948-volym *President Roosevelt och The Coming of War, 1941*, till och med att dyka upp på tryck. Beards fantastiska rykte verkar ha börjat en snabb nedgång från den punkten och framåt, så att historikern Richard Hofstadter 1968 **kunde skriva**: "I dag står Beards rykte som en imponerande ruin i landskapet i amerikansk historiografi. Det som en gång var provinsens största hus är nu en överlevnad. I själva verket kan Beards en gång dominerande "ekonomisk tolkning av historien" i dag nästan avfärdas för att främja "farliga konspirationsteorier", och jag misstänker att få icke-historiker till och med har hört talas om honom.

En annan viktig bidragsgivare till Barnes-volymen var **William Henry Chamberlin**, som i årtionden hade rankats bland USA:s ledande utrikespolitiska journalister, med mer än 15 böcker till sitt ämne, de flesta av dem allmänt och positivt granskade. Ändå lyckades inte ***Americas Second Crusade***, hans kritiska analys av USA:s inträde i andra världskriget, hitta en mainstream-förläggare, och när den verkade ignoreras i stor utsträckning av granskarna. Före publiceringen hade hans byline regelbundet körts i våra mest inflytelserika nationella tidskrifter som *The Atlantic Monthly* och *Harpers*. Men efteråt begränsades hans författare nästan helt till nyhetsbrev och tidskrifter med små cirkulationer och vädjade till snäva konservativa eller libertariansk publik.

Under dessa dagar på Internet kan vem som helst enkelt skapa en webbplats för att publicera sina åsikter, vilket gör dem omedelbart tillgängliga för alla i världen. Sociala medier som Facebook och Twitter kan föra intressant eller kontroversiellt material uppmärksam på miljoner med bara ett par musklick, vilket helt och hållet förbigår behovet av stöd från etableringsförmedlare. Det är lätt för oss

att glömma hur extremt utmanande spridningen av olika idéer förblev tillbaka i dagarna med tryck, papper och bläck, och inse att en person som rensats från sitt vanliga utlopp kan kräva många år för att återfå någon betydande fotfäste för distribution av hans arbete.

American Pravda: Our Great Purge på 1940-talet

RON UNZ • 11 JUNI 2018 •

Brittiska författare hade mött liknande ideologiska faror år innan AJP Taylor vågade sig in i det oroliga vattnet, som en framstående brittisk marinhistoriker **upptäckte 1953** :

Författaren till **ovillkorligt hat** var kapten Russell Grenfell, en brittisk marinofficer som hade tjänat med utmärkt under första världskriget och senare hjälpt till att styra Royal Navy Staff College, samtidigt som han publicerade sex högt ansedda böcker om marinstrategi och tjänade som sjöfarts Korrespondent till *Daily Telegraph*. Grenfell insåg att stora mängder extrem propaganda nästan oundvikligen åtföljer ett stort krig, men med flera år sedan fientlighetens avslutande växte han bekymrade över att om inte ett motgift snart tillämpades allmänt, kan det kvarvarande giftet från sådana krigstidsöverskridningar hota Europas framtida fred.

Hans betydande historiska lärdom och hans reserverade akademiska ton lyser igenom i denna fascinerande volym, som främst fokuserar på händelserna i de två världskrigen, men ofta innehåller nedtryckningar i Napoleons konflikter eller till och med tidigare. En av de spännande aspekterna av hans diskussion är att mycket av den anti-tyska propaganda som han försöker avslöja i dag skulle betraktas som så absurd och löjligt att det nästan helt har glömts, medan mycket av den extremt fientliga bilden vi för närvarande har av Hitlers Tyskland får nästan inget omnämnande överhuvudtaget, kanske för att det ännu inte hade fastställts eller då fortfarande ansågs vara för bisarr för någon att ta på allvar. Bland annat rapporterar han med avsevärt ogillande att ledande brittiska tidningar hade publicerat rubriker om den fruktansvärda tortyr som tyska fångar utsattes för i krigsförbrytar-rättegångar i syfte att tvinga fram alla möjliga tvivelaktiga bekännelser ur dem.

Några av Grenfells tillfälliga påståenden väcker tvivel om olika aspekter av vår konventionella bild av den tyska ockupationspolitiken. Han noterar många berättelser i den brittiska pressen av före detta franska "slavarbetare" som senare organiserade vänliga återföreningar efter kriget med sina tidigare tyska arbetsgivare. Han säger också att samma brittiska tidningar under 1940 hade rapporterat de absolut exemplifierande beteenden som tyska soldater har gentemot franska civila, men efter terroristiska attacker från kommunistiska underjordiska styrkor väckte repressalier, blev förhållandena ofta mycket sämre.

Det viktigaste är att han påpekade att den allierade strategiska bombkampanjen mot de franska städerna och industrin hade dödat ett stort antal civila, troligen mycket mer än någonsin dött på tyska händer, och därmed provocerat ett stort hat som en oundviklig konsekvens. I Normandie var han och andra brittiska officerare varnade för att förbli mycket försiktiga bland alla franska civila som de stötte på av rädsla för att de skulle kunna bli utsatta för dödliga attacker.

Även om Grenfells innehåll och tonfall slår mig som exceptionellt jämn och objektiv, såg andra säkert hans text i ett helt annat ljus. Devin-Adair jack-klaff konstaterar att ingen brittisk förläggare var villig att acceptera manuskriptet, och när boken dök upp erkände ingen större amerikansk granskare dess existens. Ännu mer olycksbådande beskrivs Grenfell som att ha arbetat hårt med en uppföljare när han plötsligt dog 1954 av okända orsaker, och [hans långa döds-certifikatbok](#) i *London Times* ger sin ålder som 62.

En annan topp samtida observatör från den eran ger en framställning av Frankrike under andra världskriget som är diametralt motsatt den i dagens allmänt accepterade berättelse:

I franska frågor ger Grenfell flera utvidgade referenser till en bok från 1952 med titeln [Frankrike: The Tragic Years, 1939-1947](#) av Sisley Huddleston, en författare som är helt okänd för mig, och detta gör min nyfikenhet. En användbar användning av mitt innehållsarkiveringssystem är att enkelt ge rätt sammanhang för länge glömda författare och Huddlestons poäng av uppträdanden i *The Atlantic Monthly*, *The Nation* och *The New Republic*, plus hans trettio väl ansedda böcker om Frankrike, verkar bekräfta att han tillbringade decennier som en av de ledande tolkarna i Frankrike för utbildade amerikanska och brittiska läsare. Hans exklusiva intervju med den brittiska premiärministern Lloyd George på Paris fredskonferens blev faktiskt ett internationellt scoop. Som med så många andra författare blev hans amerikanska förläggare efter andra världskriget nödvändigtvis Devin-Adair, som släppte en postum 1955-utgåva av sin bok. Med tanke på hans framträdande journalistiska referenser granskades Huddlestons arbete på Vichy-perioden i amerikanska tidskrifter, även om det var ganska skumt och avvisande, och jag beställde en kopia och läste den.

Jag kan inte intyga riktigheten i Huddlestons 350 sidors berättelse om Frankrike under krigsåren och omedelbart efter, men som en mycket framstående journalist och långvarig observatör som var ett ögonvittne till händelserna han beskriver, skriver vid en tidpunkt då den officiella historiska berättelsen hade ännu inte härdat till konkret, tycker jag att hans åsikter bör tas ganska allvarligt. Huddlestons personliga krets sträckte sig verkligen ganska högt, med den tidigare amerikanska ambassadören William Bullitt som en av hans äldsta vänner. Och utan tvekan är

Huddlestons presentation radikalt annorlunda än den konventionella historien jag alltid hade hört.

När Huddleston beskriver saker, kollapsade den franska armén i maj 1940, och regeringen återkallade desperat Petain, då i mitten av 80-talet och landets största krigshjälte, från sin post som ambassadör i Spanien. Snart ombads han av den franska presidenten att bilda en ny regering och ordna ett vapenvapen med de segrande tyskarna, och detta förslag fick nästan enhälligt stöd från Frankrikes nationalförsamling och senat, inklusive stöd för praktiskt taget alla vänsterparlamentariker. Petain uppnådde detta resultat, och ytterligare en enhällig omröstning från det franska parlamentet bemyndigade honom att förhandla fram ett fullt fredsfördrag med Tyskland, vilket säkert placerade hans politiska handlingar på den starkaste möjliga rättsliga grunden. Vid den tiden trodde nästan alla i Europa att kriget i huvudsak var över, med Storbritannien för att snart sluta fred.

Medan Petains helt legitima franska regering förhandlade med Tyskland, övergav ett litet antal nördar, inklusive överste Charles de Gaulle, från armén och flydde utomlands och förklarade att de hade för avsikt att fortsätta kriget på obestämd tid, men de lockade initialt minimalt stöd eller uppmärksamhet. En intressant aspekt av situationen var att De Gaulle länge varit en av Petains ledande protester, och när hans politiska profil började stiga ett par år senare fanns det ofta tyst spekulationer om att han och hans gamla mentor hade ordnat en "arbetsdelning", "Med den ena som officiell fred med tyskarna medan den andra lämnade för att bli centrum för utländskt motstånd i den osäkra händelsen att olika möjligheter uppstod.

Även om Petains nya franska regering garanterade att dess mäktiga marin aldrig skulle användas mot briter, tog Churchill inga chanser och inledde snabbt en attack mot flottan från dess tidigare allierade, vars fartyg redan avväpnades och hjälplöst förtöjda i hamn, och sjönk de flesta av dem och dödar upp till 2 000 fransmän under processen. Denna händelse var inte helt annorlunda med den japanska attacken mot Pearl Harbor året efter och rangordnade fransmännen under många år framöver.

Huddleston spenderar sedan mycket av boken för att diskutera den komplexa franska politiken under de närmaste åren, eftersom kriget oväntat fortsatte, med att Ryssland och Amerika så småningom anslöt sig till den allierade saken, vilket kraftigt höjde oddsen mot en tysk seger. Under denna period utförde det franska politiska och militära ledarskapet en svår balansåtgärd, motstånd mot tyska krav på vissa punkter och förvärvade dem mot andra, medan den inre motståndsrörelsen gradvis växte, attackerade tyska soldater och provocerade hårda tyska repressalier. Med

tanke på min bristande expertis kan jag inte riktigt bedöma riktigheten i hans politiska berättelse, men det verkar ganska realistiskt och troligt för mig, även om specialister säkert kan hitta fel.

De mest anmärkningsvärda påståendena i Huddlestons bok kommer emellertid mot slutet, eftersom han beskriver vad som så småningom blev känt som "frigöringen av Frankrike" under 1944-45 när de retirerade tyska styrkorna övergav landet och drog tillbaka till sina egna gränser. Bland annat föreslår han att antalet fransmän som hävdar "motståndskrav" ökade så mycket som hundratal när tyskarna hade lämnat och det inte längre fanns någon risk att anta den positionen.

Och vid den tidpunkten började snart en enorm blodsutgift, den överlägset värsta vågen av utom-domstols-dödande i hela den franska historien. De flesta historiker är överens om att cirka 20 000 liv förlorades i den ökända "terrorns regeringstid" under den franska revolutionen och kanske 18 000 dog under Pariskommunen 1870-71 och dess brutala undertryckning. Men enligt Huddleston uppskattade de amerikanska ledarna att det fanns minst 80 000 "sammanfattande avrättningar" på bara de första månaderna efter befrielsen, medan den socialistiska vice ordföranden som tjänade som inrikesminister i mars 1945 och skulle ha varit i bästa läge att veta, informerade De Gaulles företrädare att 105 000 mord hade ägt rum precis från augusti 1944 till mars 1945, en siffra som citerades allmänt i offentliga kretsar vid den tiden.

Eftersom en stor bråkdel av hela den franska befolkningen hade spenderat år med att bete sig på sätt som nu plötsligt kan betraktas som "samarbetare", var enorma mängder människor utsatta, till och med risk för dödsfall, och de försökte ibland rädda sina egna liv genom att fördöma sina bekanta eller grannar. Underjordiska kommunister hade länge varit en viktig del av motståndet, och många av dem hämnade ivrigt mot sina hatade "klassfiender", medan många individer tog chansen att lösa privata poäng. En annan faktor var att många av kommunisterna som kämpat under det spanska inbördeskriget, inklusive tusentals medlemmar av de internationella brigaderna, hade flytt till Frankrike efter deras militära nederlag 1938, och tog nu ofta ledningen i att utöva hämnd mot samma sorts konservativa krafter som tidigare hade besegrat dem i deras eget land.

Även om Huddleston själv var en äldre, ganska utmärkt internationell journalist med mycket högt placerade amerikanska vänner, och han hade utfört några mindre tjänster för Resistance-ledningens räkning, rymde han och hans fru snävt sammanfattande utförande under den perioden, och han tillhandahåller en samling av de många berättelserna han hörde om mindre lyckosamma offer. Men det som verkar ha varit den överlägset värsta sekteristiska blodutgången i fransk historia har lugnat om "befrielsen" och nästan helt tagits bort från vårt historiska minne, med

undantag för de berömda rakade huvuden på några få oskådade kvinnor. Dessa dagar Wikipedia utgör den tilltänkta destillationen av vår officiella sanning och **dess inträde** för dessa händelser sätter dödstalet på knappt en tiondel av siffrorna som citeras av Huddleston, men jag tycker att han är en mycket mer trovärdig källa.

Vi kan lätt föreställa oss att någon framstående och högt uppskattad person på toppen av sin karriär och offentligt inflytande plötsligt kan ta ledighet från sina sinnen och börja främja excentriska och felaktiga teorier och därmed säkerställa hans undergång. Under sådana omständigheter kan hans påståenden behandlas med stor skepsis och kanske helt enkelt bortses från.

Men när antalet sådana väldigt ansedda men motsatta röster blir tillräckligt stort och påståenden som de gör verkar i allmänhet överensstämma med varandra, kan vi inte längre avvisa deras kritik. Deras engagerade ståndpunkt i dessa kontroversiella frågor hade visat sig vara dödlig för deras fortsatta offentliga ställning, och även om de måste ha erkänt dessa troliga konsekvenser, följde de ändå den vägen, till och med att de hade problem med att skriva långa böcker för att presentera sina åsikter och söka någon förläggare någonstans som var villig att släppa dessa.

John T. Flynn, Harry Elmer Barnes, Charles Beard, William Henry Chamberlin, Russell Grenfell, Sisley Huddleston och många andra forskare och journalister av högsta kaliber och rykte berättade alla om en ganska konsekvent historia om andra världskriget men en till total varians med den i dagens etablerade berättelse, och de gjorde det på bekostnad av att förstöra sina karriärer. Ett decennium eller två senare bekräftade den kända historikern AJP Taylor samma grundläggande berättelse och rensades från Oxford som en följd. Jag tycker att det är mycket svårt att förklara beteendet hos alla dessa individer såvida de inte presenterade ett sanningsenligt uttalande.

Om en styrande politisk anläggning och dess medieorgan erbjuder överdrivna belöningar av finansiering, befordran och offentlighet till dem som stöder dess partilinje-propaganda medan de kastar ut dem i det yttre mörkret, måste de förstas uttalanden ses med stor misstänksamhet. Barnes populariserade frasen "domstolshistoriker" för att beskriva dessa ej tänkbara och opportunistiska individer som följer de rådande politiska vindarna, och våra nutida medier är verkligen fyllda med sådana typer.

Ett klimat med allvarligt intellektuellt förtryck komplicerar i hög grad vår förmåga att avslöja tidigare händelser. Under normala omständigheter kan konkurrerande påståenden vägas i att ge och ta en offentlig eller vetenskaplig debatt, men detta blir uppenbarligen omöjligt om de ämnen som diskuteras är förbjudna. Dessutom är historikförfattare människor, och om de har blivit renade från sina prestigefyllda positioner, svartlistade från offentliga platser och till och med kastats i fattigdom, borde vi knappast bli förvånad om de ibland blir arga och bittra över

deras öde, kanske reagerar i sätt som deras fiender senare kan använda för att attackera deras trovärdighet.

AJP Taylor förlorade sitt Oxford-inlägg för att ha publicerat sin ärliga analys av ursprunget till andra världskriget, men hans enorma tidigare statur och den utbredda anmärkningen som hans bok hade fått tycktes skydda honom från ytterligare skador, och själva verket blev snart erkänt som en stor klassisk, kvarstår permanent i tryck och senare betygsätter de nödvändiga läslistorna för våra mest elituniversitet. Men andra som djupt i samma oroliga vatten var mycket mindre lyckliga.

Samma år som Taylors bok dök upp så gjorde ett verk som täcker ungefär samma grund av en ny forskare vid namn David L. Hoggan. Hoggan hade fått sin doktorsexamen från 1948. i diplomatisk historia vid Harvard under professor William Langer, en av de höga figurerna på det fältet, och hans jungfruverk *The Forced War* var en direkt utväxt av hans doktorsavhandling. Medan Taylors bok var ganska kort och mestadels baserad på offentliga källor och några brittiska dokument, var Hoggan's volym exceptionellt lång och detaljerad, körde nästan 350 000 ord inklusive referenser, och drog på hans många år med omsorgsfull forskning i de nyligen tillgängliga statliga arkiven i Polen och Tyskland. Även om de två historikerna var helt överens om att Hitler verkligen inte hade tänkt utbrottet av andra världskriget, hävdade Hoggan att olika mäktiga individer inom den brittiska regeringen medvetet hade arbetat för att provocera konflikten och därmed tvinga kriget mot Hitlers Tyskland precis som sin titel föreslagen.

Med tanke på den mycket kontroversiella karaktären av Hoggans slutsatser och hans brist på tidigare vetenskapliga prestationer, dök hans enorma verk bara upp i en tysk upplaga, där det snabbt blev en hett diskuterad bästsäljare på det språket. Som junior akademiker var Hoggan ganska sårbar för det enorma trycket och motståndet han säkert måste ha mött. Han verkar ha kämpat med Barnes, hans revisionistiska mentor, medan hans förhoppningar att arrangera en engelskspråkig upplaga via en liten amerikansk förläggare snart försvann. Kanske som en följd led den senare unga forskaren senare av en serie nervösa nedbrytningar, och i slutet av 1960-talet hade han avgett sin tjänst vid San Francisco State College, den sista allvarliga akademiska position han någonsin hade haft. Därefter förtjänade han sitt liv som forskare vid en liten libertariansk tankesmedja, sedan efter att det lades ner undervisade han på en lokalt junior college, knappast den förväntade professionella karriärbanan för någon som hade börjat med så lovande Harvard-meriter.

1984 skulle en engelsk version av hans stora verk slutligen släppas när anläggningarna för det lilla revisionistförlaget i Los Angeles-området eldsprängdes och förstördes totalt av judiska krigshetsare och därmed utplånade plattorna och allt befintligt lager. Han lever i fullständig otydlighet, och Hoggan själv dog av en hjärtinfarkt 1988, 65 år gammal, och året efter kom en engelsk version av hans verk äntligen, nästan tre decennier efter att han ursprungligen

producerats, med de knappa överlevande exemplar idag extremt sällsynta och kostsamma. En PDF-version som saknar alla fotnoter finns dock tillgänglig på Internet, och jag har nu lagt till Hoggan's volym till min samling HTML-böcker, vilket äntligen gjort det bekvämt tillgängligt för en bredare publik nästan sex decennier efter att den slutfördes.

Det tvingade kriget

När fredlig revisionism misslyckades

DAVID L. HOGGAN • 1989 •

Jag upptäckte nyligen Hoggan's opus och tyckte att det var ovanligt detaljerat och omfattande, men ganska torrt. Jag läste igenom de första hundra sidorna, plus några val här och där, bara en liten del av de 700 sidorna, men tillräckligt för att utveckla en känsla av materialet.

Förlagets korta introduktion från 1989 karakteriserar den som en unik omfattande behandling av de ideologiska och diplomatiska omständigheterna kring krigsutbrottet, och det verkar vara en exakt bedömning, som till och med kan gälla idag. Till exempel ger det första kapitlet en anmärkningsvärd detaljerad beskrivning av de olika motstridiga ideologiska strömmarna av polsk nationalism under århundradet eller så före 1939, ett mycket specialiserat ämne som jag aldrig hade stött på någon annanstans eller hittat stort intresse.

Trots dess långa undertryckning kan under många omständigheter ett sådant uttömmande arbete baserat på många års arkivforskning utgöra grundforskningen för efterföljande historiker, och faktiskt har olika nyligen reviderade författare förlitat sig på Hoggan på exakt det sättet. Men tyvärr finns det några allvarliga problem. Precis som vi kan förvänta oss är den överväldigande majoriteten av diskussionen om Hoggan på Internet fientlig och förolämpande, och av uppenbara skäl kan detta normalt avvisas. Men Gary North, själv en framstående revisionist som personligen kände Hoggan, **har varit lika kritisk** och framställt honom som partisk, faktiskt opålitlig och till och med oärlig.

Min egen känsla är att den överväldigande majoriteten av Hoggan's material troligen är korrekt och korrekt, även om vi kan bestrida hans tolkningar. Men med tanke på sådana allvarliga anklagelser bör vi förmodligen behandla alla hans påståenden med viss försiktighet, särskilt eftersom det skulle ta betydande arkivutredning för att verifiera de flesta av hans specifika forskningsresultat. Eftersom så mycket av Hoggan övergripande ramverk av händelser matchar Taylor, tror jag att vi är mycket bättre på att förlita oss på det senare.

Lyckligtvis kan samma oro för noggrannhet helt avvisas i fallet med en mycket viktigare författare, och en vars omfattande produktion lätt förmörkar över Hoggan eller nästan alla andra historiker från andra världskriget. Som **jag beskrev** David Irving förra året:

Med många miljoner av sina böcker i tryck, inklusive en rad bästsäljare översatta till många språk, är det mycket möjligt att den åttiåriga Irving idag rankas som den mest internationellt framgångsrika brittiska historikern under de senaste hundra

åren. Även om jag själv bara har läst ett par av hans kortare verk, tyckte jag att dessa var helt enastående, med Irving som regelbundet distribuerade sitt anmärkningsvärda ledande av den primära källdokumentationen för att helt riva min naiva History 101-förståelse av stora historiska händelser. Det skulle knappast överraska mig om den enorma korpusen i hans skrifter så småningom utgör en central pelare på vilken framtida historiker försöker förstå de katastrofalt blodiga mittenåren i vårt enormt förstörande tjugonde århundrade, även efter att de flesta av våra andra kroniker från den eran länge har glömts bort.

När man konfronteras med häpnadsväckande påståenden som helt välter en etablerad historisk berättelse, krävs en betydande skepsis, och min egen brist på specialiserad expertis i andra världskrigets historia lämnade mig särskilt försiktig. Dokumenten som Irving-upptäckter visar till synes en Winston Churchill så radikalt annorlunda från min naiva förståelse att det var nästan oigenkännlig, och detta väckte naturligtvis frågan om jag kunde kreditera Irvings bevis och hans tolkning. Allt hans material är massivt fotnot, och hänvisar till omfattande dokument i många officiella arkiv, men hur kan jag möjligen samla in tid eller energi för att verifiera dem?

Snarare ironiskt nog verkar en oerhört olycklig händelse som helt avgör den avgörande frågan.

Irving är en individ med ovanligt stark vetenskaplig integritet, och som sådan kan han inte se saker i protokollet som inte finns, även om det vore i hans betydande intresse att göra det, eller att tillverka icke-existerande bevis. Därför framkallade hans ovilja att sprida eller betala läppservice till olika allmänt dyrkade kulturella totem en slutlig utströmning av förvirring av en svärm av ideologiska fanatiker som dras från en viss etnisk övertalning. Denna situation var ganska lik de problem som min gamla Harvard-professor EO Wilson hade upplevt ungefär samma tid efter publiceringen av sitt eget mästerverk *Sociobiology: The New Synthesis*, boken som hjälpte till att lansera fältet för modern mänsklig evolutionär psykobiologi.

Dessa ivriga etniska aktivister inledde en samordnad kampanj för att pressa Irvings prestigefyllda förlag att släppa sina böcker, samtidigt som de störde sina ofta internationella talande turer och till och med lobbyverksamhet länder för att hindra honom från inträde. De upprätthöll också en trumfat av medikalisering av medier, ständigt försvagade hans namn och hans forskningsförmåga, till och med gick så långt att fördöma honom som en "nazist" och en "Hitler-älskare", precis som på samma sätt hade gjorts i fallet med prof. Wilson.

Under 1980- och 1990-talet bar dessa bestämda insatser, ibland stödda av betydande fysiskt våld, alltmer frukt, och Irvings karriär påverkades hårt. Han hade en gång blivit feterad av världens ledande förlag och hans böcker serialiserades och granskades i Storbritanniens mest augusti-tidningar; nu blev han gradvis en marginaliserad figur, nästan en utstött, med enorm skada på sina inkomstkällor. 1993 attackerade Deborah Lipstadt, en ganska okunnig och fanatisk professor i teologi och Holocaust-studier (eller kanske "Holocaust-teologi") honom i **sin bok** som en "Holocaust-förnekare", vilket ledde Irvings tidiga förläggare att plötsligt avbryta kontraktet för hans större ny historisk volym. Utvecklingen ledde så småningom till en strålande stämning 1998, vilket resulterade i en firad 2000 skadedomstest som hölls i British Court.

Den juridiska striden var verkligen en David-och-Goliat-affär, med rika judiska filmproducenter och företagsledare som tillhandahöll en enorm krigskista på 13 miljoner dollar till Lipstats sida, vilket tillät henne att finansiera en veritabel armé av 40 forskare och juridiska experter, kapten av en av Storbritanniens mest framgångsrika judiska skilsmäsoadvokater. Däremot tvingades Irving, som var en fattig historiker, att försvara sig utan förmån för juridisk rådgivning. I verkligheten till skillnad från i fabeln, är denna världs Goliat nästan alltid triumferande, och detta fall var inget undantag, med Irving som drivs till personlig konkurs, vilket resulterade i förlusten av hans fina centrala London-hem. Men sett ur historiens längre perspektiv, tror jag att hans plågares seger var anmärkningsvärt kostsam.

Även om målet för deras släppta hat var Irvings påstådda "Förnekelse av förintelsen", så nära som jag kan säga, var det specifika ämnet nästan helt frånvarande från alla Irvings dussintals böcker, och exakt just den tystnaden var det som provocerade deras spackelflackade upprördhet. Därför, saknade ett sådant tydligt mål, tillbringade deras överdrivet finansierade korps av forskare och faktakontrollörer istället ett år eller mer tydligen genom att utföra en rad-för-rad och fotnot-för-fotnotsöversikt av allt som Irving någonsin hade publicerat för att hitta varje enskilt historiskt fel som möjligen kunde kasta honom i ett dåligt professionellt ljus. Med nästan obegränsade pengar och arbetskraft utnyttjade de till och med processen för juridisk upptäckt för att ställa in och läsa tusentals sidor i hans bundna personliga dagböcker och korrespondens, **Denial**, en Hollywoodfilm 2016 skriven av Lipstadt, kan ge en rimlig beskrivning av händelseförloppet sett ur hennes perspektiv.

Trots så enorma ekonomiska resurser och mänskliga resurser kom de uppenbarligen nästan helt tomma, åtminstone om Lipstads triumferade 2005 bok **History on Trial**

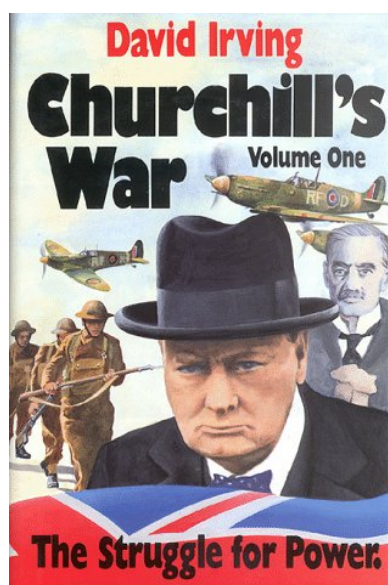
kan krediteras. Över fyra decennier av forskning och skrivande, som hade producerat många kontroversiella historiska påståenden av den mest förvånande karaktären, lyckades de bara hitta ett par dussin ganska mindre påstådda fel eller tolkningsfel, de flesta av dessa tvetydiga eller omtvistade. Och det värsta som de upptäckte efter att ha läst varje sida i de många linjära metrarna från Irvings personliga dagböcker var att han en gång hade komponerat en kort "rasistiskt okänslig" -tid för sitt spädbarn, en trivial artikel som de naturligtvis trumfades som bevis på att han var en "Rasist." Således medgav de till synes att Irvings enorma korpus av historiska texter kanske var 99,9% korrekt.

Jag tror att denna tystnad av "hunden som inte skällande" ekar med åska. Jag är inte medveten om någon annan akademisk forskare i hela världshistorien som har haft alla sina årtionden av livslångt arbete utsatt för en så omsorgsfullt uttömmande fientlig granskning. Och eftersom Irving tydligen klarat det testet med sådana flygfärger, tror jag att vi kan betrakta nästan varje häpnadsväckande påstående i alla hans böcker - som sammanfattade i hans videor - som helt exakta.

Den anmärkningsvärda historiografin av David Irving

RON UNZ • 4 JUNI 2018 •

För några år sedan hade jag läst två av Irvings kortare verk, *Nuremberg: The Last Battle* and *The War Path*, där den sistnämnda diskuterade händelserna som ledde till konflikten utbrott och därför överlappade främst Taylor's historia. Irvings analys verkar ganska lik den för hans framstående Oxford föregångare, samtidigt som han tillhandahöll en mängd noggranna dokumentära bevis för att stödja den enkla historien som först skisserades två decennier tidigare. Denna instämning överraskade mig knappast eftersom flera ansträngningar för att noggrant beskriva samma historiska verklighet sannolikt kommer att vara rimligt kongruenta, medan oärlig propaganda i stor utsträckning skiljer sig åt i alla slags olika riktningar.

Jag bestämde mig nyligen för att ta itu med ett av Irvings mycket längre verk, den första volymen av *Churchill's War*, en klassisk text som rymmer cirka 300 000 ord och täcker historien

om den legendariska brittiska premiärministern fram till Barbarossa, och jag fann det lika enastående som jag hade förväntat mig.

Som en liten indikator på Irvings glädje och kunskap hänvisade han upprepade gånger om han kort hänvisar till de allierade planerna från 1940 att plötsligt attackera Sovjetunionen och förstöra dess Baku-oljefält, ett helt katastrofalt förslag som säkert skulle ha förlorat kriget om det faktiskt genomfördes. Däremot har **de exceptionellt pinsamma fakta** från Operation Pike helt uteslutits från praktiskt taget alla senare västerländska berättelser om konflikten, vilket lämnat en att undra vilken av våra många professionella historiker som bara är okunniga och vilka som är skyldiga att ljuga under försummelse.

Fram till nyligen hade min kännedom om Churchill varit ganska svår, och Irvings uppenbarelser var absolut öppna. Den kanske mest slående upptäckten var den anmärkningsvärda mutbarheten och korruptionen hos mannen, med Churchill som en enorm spänning som levde påkostade och ofta långt bortom sina ekonomiska medel, som anställde en armé av dussintals personliga anställda på hans stora lantgård trots att han ofta saknade några regelbundna och säkra inkomstkällor för att upprätthålla dem. Denna benägenhet satte honom naturligtvis pris på de individer som är villiga att stödja sin överdådiga livsstil i utbyte mot att bestämma hans politiska aktiviteter. Och något liknande finansiella medel användes för att säkra stödet av ett nätverk av andra politiska figurer från alla de brittiska partierna, som blev Churchills nära politiska allierade.

För att sätta saker på ett vanligt språk fick både Churchill och många andra brittiska parlamentsledamöter regelbundet betydande ekonomiska bidrag - kontantmottagning - från judiska och tjeckiska källor under åren fram till andra världskriget i utbyte mot att främja en politik med extrem fientlighet mot den tyska regeringen och faktiskt förespråkar krig. De inblandade summorna var ganska betydande, med den tjeckiska regeringen enbart antagligen betalningar som uppgick till tiotals miljoner dollar i dagens pengar till brittiska valda tjänstemän, förläggare och journalister som arbetade för att vända den officiella fredspolitikerna för deras befintliga regering. Ett särskilt anmärkningsvärt fall inträffade i början av 1938 när Churchill plötsligt tappade all sin ackumulerade förmögenhet i ett dumt spel på den amerikanska aktiemarknaden, och tvingades snart att lägga ut sitt älskade lantgods till försäljning för att undvika personlig konkurs, bara för att snabbt bli borgad ut av en utländsk judisk miljonär avsedd att främja ett krig mot Tyskland. I själva verket berättas de tidiga stadierna av Churchills engagemang i detta svaga beteende i ett Irving-kapitel med titeln "The Hired Help".

Ironiskt nog lärde den tyska underrättelsen sig om denna massiva bestickning av brittiska parlamentariker och överförde informationen till premiärminister Neville Chamberlain, som var förskräckt över att upptäcka de korrupta motiven för hans hårda politiska motståndare,

men förbli uppenbarligen för mycket av "herrar" för att ha dem arresterad och åtalad. Jag är ingen expert på de brittiska lagarna i den eran, men för valda tjänstemän att göra utlänningarnas bud på frågor om krig och fred i utbyte mot enorma hemliga betalningar verkar nästan ett läroboksexempel på förräderi för mig, och jag tror att Churchills snabba körning skulle säkert ha räddat tiotals miljoner liv.

Mitt intryck är att individer med låg personlig karaktär är de som mest troligt säljer ut sina egna lands intressen i utbyte mot stora summor utländska pengar, och som sådana utgör vanligtvis de naturliga målen för oskäligen konspiratörer och utländska spioner. Churchill verkar verkligen falla i denna kategori, med rykten om massiv personlig korruption som snurrade runt honom från tidigt i sin politiska karriär. Senare kompletterade han sina inkomster genom att bedriva en omfattande konstförfälskning, ett faktum som Roosevelt senare upptäckte och antagligen använde som en punkt för personlig hävstång mot honom. Churchills ständiga berusningstillstånd var också ganska allvarligt, med att hans berusning var så utbredd att utgöra klinisk alkoholism. I själva verket konstaterar Irving att FDR i sina privata konversationer rutinemässigt hänvisade till Churchill som "en berusad luffare".

Under slutet av 1930-talet hade Churchill och hans klick på liknande köpta och betalda politiska allierade oändligt attackerat och fördömt Chamberlain regering för dess fredspolitik, och han gjorde regelbundet den vildaste typen av underbyggda anklagelser och hävdade att tyskarna åkte en enorm militär uppbyggnad riktad mot Storbritannien. Dessa ständiga anklagelser upprepades ofta av en media som starkt påverkades av judiska intressen och gjorde mycket för att förgifta staten mellan de tyska och brittiska förbindelserna. Så småningom tvingade dessa ackumulerade påtryckningar Chamberlain in i den extremt okloka handlingen att tillhandahålla en ovillkorlig garanti för militärt stöd till Polens oansvariga diktatur. Som ett resultat vägrade polackerna då ganska arrogant alla gränsförhandlingar med Tyskland, därigenom tändes säkringen som så småningom ledde till den tyska invasionen sex månader senare och den efterföljande brittiska krigsförklaringen. De brittiska medierna hade i stor utsträckning främjat Churchill som den ledande politiska förkrigspolitiska figuren, och när Chamberlain tvingades skapa en krigsregering av nationell enhet, fördes hans ledande kritiker in i den och fick sjöfartsportföljen.

Efter hans lättare sex veckors nederlag av Polen försökte Hitler utan framgång att sluta fred med de allierade, och kriget gick i krig. Sedan i början av 1940 övertalade Churchill sin regering att strategiskt försöka utflytta tyskarna genom att förbereda en stor havsburen invasion av det neutrala Norge; men Hitler upptäckte planen och föregrep attacken, med Churchills allvarliga operativa misstag som ledde till ett överraskande nederlag för de oerhört överlägsna brittiska styrkorna. Under första världskriget hade Churchills Gallipoli-katastrof tvingat sin avgång från den brittiska regeringen, men denna gång hjälpte de vänliga medierna till att säkerställa att all

skulden för det något liknande debaclet i Narvik förföljdes av Chamberlain, så det var den senare som tvingades att avgång, med Churchill sedan ersätta honom som premiärminister.

Denna händelse var bara den första av den långa serien av Churchills stora militära misslyckanden och uppriktiga förräderier som övertalades berättas av Irving, nästan alla som därefter förskönades i vår hagiografiska historia om konflikten. Vi bör erkänna att krigsledare som tillbringar mycket av sin tid i ett tillstånd av berusad dimmighet är mycket mindre benägna att fatta optimala beslut, särskilt om de är lika extremt benägna till militär mikrohantering som var fallet med Churchill.

Våren 1940 lanserade tyskarna sin plötsliga pansarström till Frankrike via Belgien, och när attacken började lyckas beordrade Churchill den befälhavande brittiska generalen att omedelbart fly med sina styrkor till kusten och göra det utan att informera hans franska eller Belgiens motsvarigheter till den enorma klyftan som han därmed öppnade i de allierade frontlinjerna och därmed säkerställer deras arméers omkrets och förstörelse. Efter Frankrikes resulterande nederlag och ockupation beordrade den brittiska premiärministern en plötslig, överraskande attack på den avväpnade franska flottan, förstörde den helt och dödade cirka 2 000 av hans tidigare allierade; den omedelbara orsaken var hans missöversättning av ett enda franska ord, men denna "Pearl Harbor-typ" incident fortsatte att ranka franska ledare i årtionden.

Hitler hade alltid velat ha vänskapliga förbindelser med Storbritannien och hade verkligen försökt undvika kriget som hade tvingats på honom. När Frankrike nu besegrades och de brittiska styrkorna drevs från kontinenten erbjöd han därför mycket storslagna fredsvillkor och en ny tysk allians till Storbritannien. Den brittiska regeringen hade pressats till att gå in i kriget utan logisk anledning och mot sina egna nationella intressen, så Chamberlain och halva kabinettet stödde naturligtvis att inleda fredsförhandlingar, och det tyska förslaget skulle antagligen ha fått överväldigande godkännande både från den brittiska allmänheten och politiska eliter om de någonsin hade informerats om dess villkor.

Men trots en viss tillfällig vaggning förblev Churchill absolut övertygad om att kriget måste fortsätta, och Irving hävdar troligt att hans motiv var ett intensivt personligt. Under sin långa karriär hade Churchill haft en anmärkningsvärd registrering av upprepade misslyckanden, och för att han äntligen hade uppnått sin livslånga ambition att bli premiärminister bara för att förlora ett stort krig bara några veckor efter att han nådde nummer 10 Downing Street skulle ha säkerställt att hans permanenta plats i historien var en extremt förödmjukande. Å andra sidan, om han lyckades fortsätta kriget, kan situationen kanske på något sätt senare förbättras, särskilt om amerikanerna kunde övertalas att så småningom gå in i konflikten på den brittiska sidan.

Sedan slutet på kriget med Tyskland var i hans nationers intresse men inte hans eget, tog Churchill hänsynslösa medel för att förhindra att fredssträvanden växte så starka att de överväldigade hans opposition. Tillsammans med de flesta andra stora länder hade Storbritannien och Tyskland tecknat internationella konventioner som förbjuder flygbombardement av civila stadsmål, och även om den brittiska ledaren mycket hoppades att tyskarna skulle attackera sina städer, följde Hitler noggrant dessa bestämmelser. I desperation beordrade Churchill därför en serie storskaliga bombningsattacker mot den tyska huvudstaden Berlin, vilket gjorde betydande skador, och efter många allvarliga varningar började Hitler äntligen vedergällas med liknande attacker mot brittiska städer.

I sina **memoarer som publicerades ett halvt sekel senare** beskrev prof. Reילו P. Oliver, som hade haft en senior krigstid i amerikansk militär underrättelse, detta händelseförlopp i mycket bittra termer:

Storbritannien, i strid med all etik för de civiliserade krigen som tidigare hade respekterats av vår ras, och i förrädisk kränkning av högtidligt antagna diplomatiska fördrag om "öppna städer", hade i hemlighet genomfört intensiv bombning av sådana öppna städer i Tyskland för uttryckligt syfte att döda tillräckligt obehäpnade och försvarslösa män och kvinnor för att tvinga den tyska regeringen motvilligt att vedergälla och bomba brittiska städer och därmed döda tillräckligt hjälplösa brittiska män, kvinnor och barn för att generera engelska entusiasm för det galna kriget som deras regering hade begått dem.

Det är omöjligt att föreställa sig en mer laglig och mer fördärvad statlig handling än att förfölja död och lidande för sitt eget folk - för just de medborgare som den uppmanade till "lojalitet" - och jag misstänker att en handling av ett sådant okänt och vilt förräderi skulle ha illamående till och med Genghis Khan eller Hulagu eller Tamerlane, orientaliska barbarer allmänt förkunnade för sin galna blodtörst. Historien, såvitt jag minns, registrerar inte att de någonsin slaktat sina egna kvinnor och barn för att underlätta ljuga propaganda ... Under 1944 tog medlemmar av British Military Intelligence det för givet att efter kriget skulle marskalk Sir Arthur Harris hängas eller skjutas för högförräderi mot det brittiska folket ...

Churchills hänsynslösa överträdelse av krigslagarna om luftbombardement i staden ledde direkt till förstörelsen av många av Europas finaste och äldsta städer. Men kanske påverkad av hans kroniska berusning försökte han senare genomföra ännu mer skrämmande krigsförbrytelser och förhindrades endast från att göra det av den fulla oppositionen från alla hans militära och politiska underordnade.

Tillsammans med lagarna som förbjuder bombning av städer, hade alla nationer på samma sätt kommit överens om att förbjuda den första användningen av giftgas, medan de lagrade mängder för nödvändig vedergällning. Eftersom Tyskland var världsledande inom kemi, hade nazisterna producerat de mest dödliga formerna av nya nervgaser, som Tabun och Sarin, vars användning lätt kunde ha lett till stora militära segrar på både östra och västra fronter, men Hitler hade lydde noggrant de internationella protokoll som hans nation hade undertecknat. Men sent i kriget under 1944 ledde det obevekliga allierade bombardemanget av tyska städer till de förödande hämndattackerna av V-1-flygbomberna mot London, och en rasande Churchill blev fast i att tyska städer skulle attackeras med giftgas i motvedergällning. Om Churchill hade kommit fram, många miljoner brittiska kan snart ha förgått från tyska nervgas motstrejker. Ungefär samma tid blockerades Churchill också i sitt förslag att bombardera Tyskland med hundratusentals dödliga bombbomber, en operation som kan ha gjort stora delar av Central- och Västeuropa obebodda i generationer.

Jag tyckte Irvings avslöjanden om alla dessa frågor var helt förvånande och var djupt tacksam för att Deborah Lipstadt och hennes armé av flitiga forskare noggrant hade undersökt och till synes bekräftat riktigheten för praktiskt taget varje enskild artikel.

De två befintliga volymerna av Irvings Churchill-mästerverk uppgår till över 700 000 ord, och att läsa dem skulle uppenbarligen konsumera veckor av dedikerad ansträngning. Lyckligtvis är Irving också en nitande talare och flera av hans utökade föreläsningar om ämnet är tillgängliga för visning på BitChute efter att han nyligen har rensats från YouTube:

Jag läste nyligen om Pat Buchanans bok från 2008 som fördömde Churchill hårt för hans roll i det omvälvande världskriget och gjorde en intressant upptäckt. Irving är säkert bland de mest auktoritära Churchill-biograferna, med hans uttömmande dokumentärforskning som är källan till så många nya upptäckter och hans böcker som säljs i miljoner. Ändå visas Irvings namn aldrig en gång varken i Buchanans text eller i hans bibliografi, även om vi kan misstänka att mycket av Irvings material har "tvättats" genom andra sekundära Buchanan-källor. Buchanan citerar i stor utsträckning AJP Taylor, men nämner inte Barnes, Flynn eller olika andra ledande amerikanska akademiker och journalister som rensades för att uttrycka samtidiga åsikter som inte är så olika från författarens själv.

Under 1990-talet hade Buchanan rankats som en av USA:s mest framstående politiska figurer, med ett enormt mediaavtryck i både tryck och tv, och med sina anmärkningsvärda starka uppror för de republikanska presidentvalet 1992 och 1996 som cementerade hans nationella statur. Men hans många ideologiska fiender arbetade outtröttligt för att undergräva honom, och 2008 var hans fortsatta närvaro som expert på MSNBC-kabelkanalen en av hans sista återstående fotfäste av stor offentlighet. Han insåg förmodligen att publicering av en revisionistisk historia från andra världskriget skulle kunna äventyra hans ställning, och trodde

att alla direkta föreningar med rensade och förstörda personer som Irving eller Barnes säkert skulle leda till hans permanenta förbud från alla elektroniska media.

För ett decennium sedan hade jag varit ganska imponerad av Buchanans historia, men jag hade därefter gjort en hel del läsning om den eran och jag fann mig något besviken andra gången igenom. Bortsett från dess ofta blåsiga, retoriska och okulära ton, var min skarpaste kritik inte mot de kontroversiella ståndpunkter som han tog, utan med de andra kontroversiella ämnen och frågor som han så noggrant undviker.

Det kanske mest uppenbara är frågan om krigens verkliga ursprung, som förlorade stora delar av Europa, dödade kanske femtio eller sextio miljoner och gav upphov till den efterföljande kalla krigstiden där kommunistregimer kontrollerade hälften av hela Eurasiska världskontinent. Taylor, Irving och många andra har grundligt berättat om den löjliga mytologin som orsaken låg i Hitlers galna önskan om världsövertagande, men om den tyska diktatorn tydligt bar bara ett litet ansvar, var det verkligen någon sann skyldig? Eller skedde detta massivt förstörande världskrig på något liknande sätt som dess föregångare, som vår konventionella historia behandlar mestadels på grund av en samling av misstag, missförstånd och tanklösa upptrappningar.

Under 1930-talet var John T. Flynn en av USA: s mest inflytelserika progressiva journalister, och även om han hade börjat som en stark anhängare av Roosevelt och hans New Deal, blev han gradvis en skarp kritiker och drog slutsatsen att FDR: s olika statliga system inte hade lyckats återuppliva den amerikanska ekonomin. Sedan 1937 fick en ny ekonomisk kollaps arbetslösheten tillbaka till samma nivåer som när presidenten först tillträdde, bekräftade Flynn i sin hårda dom. Och som **jag skrev** förra året:

I själva verket hävdar Flynn att i slutet av 1937 hade FDR vänt sig mot en aggressiv utrikespolitik som syftade till att involvera landet i ett stort utländskt krig, främst för att han trodde att detta var den enda vägen ut ur hans desperata ekonomiska och politiska ruta, en strateg inte okänd bland nationella ledare genom historien. I **hans kolumn 5 januari 1938 i New Republic**, han varnade sina vantro läsare mot den hotande utsikterna till en stor marin militäruppbyggnad och krigsföring i horisonten efter att en högsta Roosevelt-rådgivare privat hade skrutit för honom att en stor kamp av "militär keysianism" och ett stort krig skulle bota landet till synes oöverstigliga ekonomiska problem. Vid den tiden verkade krig med Japan, eventuellt över latinamerikanska intressen, det avsedda målet, men utvecklingshändelser i Europa övertalade snart FDR att främja ett allmänt krig mot Tyskland var den bästa åtgärden. Memoarer och andra historiska dokument som erhållits av senare forskare tycks generellt stödja Flyns anklagelser genom att indikera att Roosevelt beordrade sina diplomater att utöva ett enormt tryck på både

den brittiska och den polska regeringen för att undvika någon förhandlad lösning med Tyskland, vilket ledde till utbrottet av andra världskriget 1939.

Den sista punkten är viktig eftersom de konfidentiella åsikter från de som är närmast viktiga historiska händelser bör tilldelas betydande bevisvikt. I [en ny artikel](#) John Wear samlade de många samtida bedömningarna som innebar FDR som en avgörande figur i att orkestrera världskriget genom hans ständiga tryck på det brittiska politiska ledarskapet, en politik som han privat till och med erkände skulle kunna betyda riks rätt om den avslöjas. Bland annat vittnesbörd har vi uttalanden från de polska och brittiska ambassadörerna till Washington och den amerikanska ambassadören i London, som också gick med på den samtida åsikten från premiärminister Chamberlain själv. I själva verket hade den tyska fångsten och publiceringen av hemliga polska diplomatiska dokument 1939 avslöjat mycket av denna information, och William Henry Chamberlin bekräftade deras äkthet i hans bok från 1950. Men eftersom mainstream-medierna aldrig rapporterade någon av denna information, förblir dessa fakta lite kända även i dag.

FDR verkar ha spelat den avgörande rollen i att orkestrera utbrottet av andra världskriget, starkt hjälpt av Churchill och hans krets i Storbritannien. Men under 1939 gav de växande spänningarna över Danzig Stalin en enorm strategisk öppning. Undertecknande av en pakt med Hitler invaderade de två snart gemensamt Polen, men även när sovjeterna grep halva territoriet förklarade Storbritannien och Frankrike krig endast mot Tyskland. Och medan Stalin sedan väntade på att de andra europeiska makterna skulle uttömma varandra, inledde han en offensiv militär uppbyggnad av en aldrig tidigare skådad storlek, med snart fler och bättre stridsvagnar än resten av världen tillsammans.

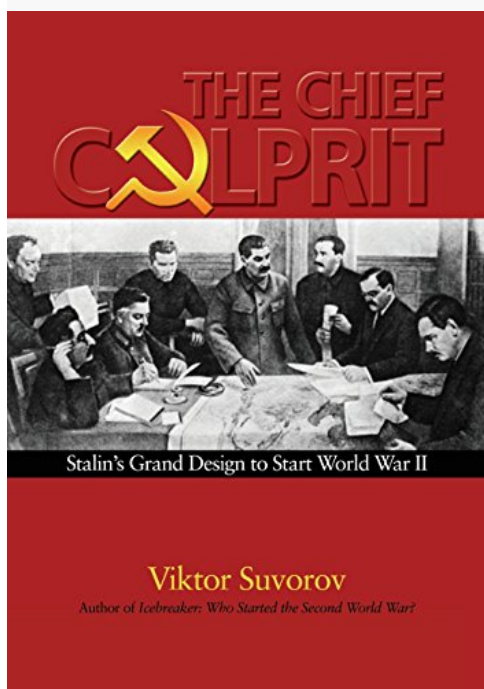
Som [jag skrev](#) tidigare i år:

Dessa viktiga överväganden blir särskilt relevanta när vi försöker förstå omständigheterna kring *Operation Barbarossa*, Tysklands attack från Sovjetunionen 1941, som utgjorde krigens centrala vändpunkt. Både vid tidpunkten och under det halva seklet som följde hävdade västerländska historiker enhetligt att överraskningsattacken hade fångat en alltför förtroende Stalin helt omedveten, med Hitlers motiv som hans dröm om att skapa det enorma tyska landimperiet som han antydde på sidorna till *Mein Kampf*, publicerad sexton år tidigare.

Men 1990 släppte en före detta sovjetisk militär underrättelsetjänsteman som hade flytt till väst och bodde i Storbritannien i en stor bombhall. Han skrev under namnet Viktor Suvorov och hade redan publicerat ett antal högt ansedda böcker om Sovjetunionens väpnade styrkor, men i *Icebreaker* hävdade han nu att hans omfattande tidigare forskning i de sovjetiska arkiven hade avslöjat att Stalin 1941 hade samlade enorma offensiva militära styrkor och placerade dem längs gränsen,

förberedde sig för att attackera och överväldigade lätt de mycket överträffade och besegrade styrkorna i *Wehrmacht*, snabbt erövra hela Europa.

Sedan i nästan sista stund insåg Hitler plötsligt den strategiska fällan som han hade fallit i och beordrade sina kraftigt överträffade och överträffade trupper till en desperat överraskningsattack av sina egna på de sammanslagna sovjeterna, och lyckades fånga dem just vid den tidpunkt där deras egna slutliga förberedelser för plötsliga attacker hade lämnat dem mest utsatta och därmed ryckt en stor initial seger från käftarna med visst nederlag. Stora lager av sovjetisk ammunition och vapen hade placerats nära gränsen för att leverera invasionens armé till Tyskland, och dessa föll snabbt i tyska händer, vilket gav ett viktigt tillägg till sina egna olyckligtvis otillräckliga resurser.

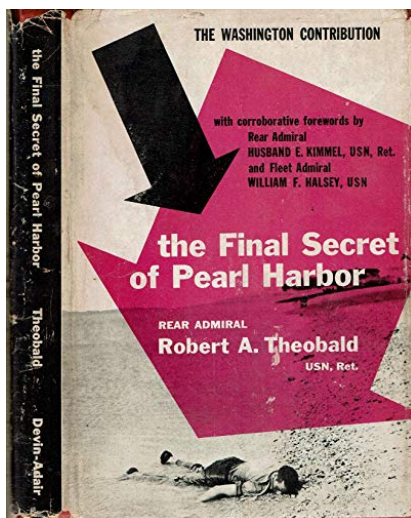
Även om det nästan helt ignoreras i den engelskspråkiga världen blev Suvorovs bok som en aldrig tidigare skådad bästsäljare i Ryssland, Tyskland och många andra delar av världen, och tillsammans med flera uppföljningsvolymerna etablerade hans fem miljoner exemplar i tryck honom som den mest lästa militärhistorikern i världens historia. Under tiden upprätthöll de engelskspråkiga medierna och akademiska samhällen noggrant sin fullständiga avbrytning av den pågående globala debatten, utan något förlag som ens var villigt att producera en engelsk utgåva av Suvorovs böcker tills en redaktör på den prestigefyllda Naval Academy Press slutligen bröt embargot nästan två decennier senare.

Även om det primära fokuset på denna diskussion har varit med avseende på det europeiska kriget, verkar också omständigheterna i Stillehavskonflikten mycket skilja sig från vår officiella historia. Japan hade kämpat i Kina sedan 1937, men detta anses sällan som början på

världskriget. Istället anses attacken mot Pearl Harbor den 7 december 1941 vanligtvis vara den punkt då kriget blev globalt.

Från 1940 och framåt hade FDR gjort stor politisk insats för att direkt involvera Amerika i kriget mot Tyskland, men den allmänna opinionen var överväldigande på andra sidan, med enkäter som visade att upp till 80% av befolkningen var emot. Allt detta förändrades omedelbart när de japanska bomberna tappade på Hawaii, och plötsligt var landet i krig.

Med tanke på dessa fakta fanns det naturliga misstankar om att Roosevelt medvetet provocerade attacken av hans verkställande beslut att frysa japanska tillgångar, embargo alla transporter av livsviktiga bränsleoljeförsörjningar och avvisa de upprepade begären från Tokyo-ledarna om förhandlingar. I 1953-volymen redigerad av Barnes **sammanfattade den** diplomatiska historikern Charles Tansill **sitt mycket starka fall** att FDR försökte använda en japansk attack som hans bästa "bakdörr till krig" mot Tyskland, ett argument han hade gjort föregående år i en bok med samma namn. Under decennierna verkar informationen i privata dagböcker och regeringsdokument nästan slutgiltigt ha fastställt denna tolkning, med krigssekreteraren Henry Stimson som indikerade att planen var att "manövrera [Japan] till att skjuta det första skottet." I hans senare memoarer, Prof. Oliver utnyttjade den intima kunskap som han hade förvärvat under sin krigstid i Militär underrättelse för att till och med hävda att FDR medvetet lurade japanerna att tro att han planerade att starta en överraskningsattack mot deras styrkor och därmed övertala dem att slå först i sig själv-försvar.

År 1941 hade USA brutit alla japanska diplomatiska koder och läst fritt deras hemliga kommunikationer. Därför har det också länge funnits den utbredda om omtvistade tron på att presidenten var väl medveten om den planerade japanska attacken på vår flotta och medvetet misslyckades med att varna sina lokala befälhavare och därigenom säkerställa att de resulterande tunga amerikanska förlusterna skulle ge en hämdlysten nation förenad för krig. Tansill och en före detta huvudforskare för kongressutredningskommittén gjorde detta fall i samma Barnes-volym 1953, och året efter publicerade en före detta amerikansk amiral

The Final Secret of Pearl Harbor, ger liknande argument längre. I denna bok ingick också en introduktion av en av USA: s högst rankade sjöfartsbefäl för andra världskriget, som helt stödde den kontroversiella teorin.

År 2000 publicerade journalisten Robert M. Stinnett en mängd extra underlag, baserat på hans åtta års arkivforskning, som diskuterades i **en ny artikel**. En uttalande poäng av Stinnett är att om Washington hade varnat Pearl Harbor-befälhavarna, skulle deras resulterande defensiva förberedelser ha blivit märkt av de lokala japanska spionerna och vidarebefordras till den närmaste arbetsgruppen och med förlorat element skulle attacken antagligen ha avbrutits och därmed frustrera alla FDR: s långvariga planer för krig. Även om olika detaljer kan ifrågasättas, tycker jag bevisen för Roosevelts förkunskap ganska övertygande.

Roosevelts ekonomiska problem hade lett till att han sökte ett utländskt krig, men det var förmodligen den överväldigande judiska fientligheten mot Nazi-Tyskland som pekade honom i den riktningen. Den **konfidentiella rapporten** från den polska ambassadören i USA som citeras av John Wear ger en slående beskrivning av den politiska situationen i Amerika i början av 1939:

Det finns en känsla som nu råder i USA präglad av växande hat mot fascismen, och framför allt av kansler Hitler och allt i samband med nationalsocialismen. Propaganda är mestadels i händerna på judarna som kontrollerar nästan 100% av radio, film, dagstidning och periodisk press. Även om denna propaganda är extremt grov och presenterar Tyskland så svart som möjligt - framför allt utnyttjas religiösa förföljelser och koncentrationsläger - är denna propaganda ändå extremt effektiv eftersom allmänheten här är helt okunnig och inte vet något om situationen i Europa.

För närvarande ser de flesta amerikaner på kansler Hitler och nationalsocialismen som den största onda och största faran som hotar världen. Situationen här utgör en utmärkt plattform för offentliga talare av alla slag, för emigranter från Tyskland och Tjeckoslovakien som med många ord och med de flesta olika spalter uppmanar allmänheten. De berömmar amerikansk frihet som de står i kontrast till de totalitära staterna.

Det är intressant att notera att i denna extremt välplanerade kampanj som genomförs framför allt mot nationalsocialismen, är Sovjet-Ryssland nästan fullständigt eliminerad. Sovjet-Ryssland omnämns alls på ett vänligt sätt och saker presenteras på ett sådant sätt att det verkar som om Sovjetunionen samarbetade med den demokratiska statens block. Tack vare den smarta propagandan är den amerikanska allmänhetens sympati helt på sidan av Röda Spanien.

Med tanke på det tunga judiska engagemanget i att finansiera Churchill och hans allierade och även styra den amerikanska regeringen och allmänheten i riktning mot krig mot Tyskland, bar förmodligen organiserade judiska grupper det centrala ansvaret för att provocera världskriget, och detta erkändes säkert av de mest kunniga individerna. just då. I själva verket spelade Forrestal Diaries det mycket uttalande från vår ambassadör i London: "Chamberlain, säger han, uttalade att Amerika och judarna hade tvingat England i kriget."

Den pågående kampen mellan Hitler och internationella judendom hade haft stor uppmärksamhet i årtal. Under hans politiska uppgång hade Hitler knappast dolt sin avsikt att lossa Tysklands lilla judiska befolkning från det kvävande tillstånd som de hade fått över tyska medier och finanser, och istället driva landet i bästa intresse för den tyska majoriteten av 99%, ett förslag som provocerade judarnas bittra fientlighet överallt. Omedelbart efter att han trädde i tjänst hade en stor tidning i London haft en minnesvärd rubrik från 1933 som tillkännagav att världens judar hade förklarat krig mot Tyskland och organiserade en internationell bojkott för att svälta tyskarna i underkastelse.

Under senare år har något liknande judiskt organiserade insatser mot internationella sanktioner som syftar till att föra oberoende nationer på knä blivit en regelbunden del av den globala politiken. Men i dag har den judiska dominansen av det amerikanska politiska systemet blivit så överväldigande att istället för privata bojkotter verkställs sådana åtgärder direkt av den amerikanska regeringen. Till viss del hade detta redan varit fallet med Irak under 1990-talet, men blev mycket vanligare efter det nya sekelskiftet.

Även om vår officiella regeringsutredning drog slutsatsen att den totala ekonomiska kostnaden för terroristattacker den 11 september hade varit en absolut trivial summa, använde den neokonservativa-dominerade Bush-administrationen detta ändå som en ursäkt för att upprätta en viktig ny finansministeriets ställning, under sekreteraren för Terrorism och finansiell underrättelse. Detta kontor började snart utnyttja USA:s kontroll över det globala

banksystemet och den nominerade internationella handeln i dollar för att verkställa ekonomiska sanktioner och utöva ekonomisk krigföring, varvid dessa åtgärder vanligtvis riktades mot individer, organisationer och nationer som anses ovänliga mot Israel, särskilt Iran, Hezbollah, och Syrien.

Kanske slumpvis, även om judar bara utgör 2% av den amerikanska befolkningen, har alla fyra individer som har den **mycket mäktiga posten** under de senaste 15 åren sedan starten - Stuart A. Levey, David S. Cohen, Adam Szubin, Sigal Mandelker - varit judiska, med den senaste av dessa är en israelisk medborgare. Levey, den första under sekreteraren, började sitt arbete under president Bush, och fortsatte sedan utan paus under årtal under president Obama, vilket underströk den verksamhetens tvåpartiska karaktär.

De flesta utrikespolitiska experter har säkert varit medvetna om att judiska grupper och aktivister **spelade den centrala rollen för att** driva vårt land till dess katastrofala Irak-krig 2003, och att många av dessa samma grupper och individer har spenderat de senaste dussin åren för att arbeta för att främja en liknande Amerikansk attack på Iran, men ännu utan framgång. Detta verkar påminna om den politiska situationen i slutet av 1930-talet i Storbritannien och Amerika.

Individer som är upprörda av den vilseledande medieberättelsen kring Irak-kriget men som alltid har accepterat den konventionella berättelsen om andra världskriget bör överväga ett tankeexperiment som **jag föreslog** förra året:

När vi försöker förstå det förflutna, måste vi vara noga med att undvika att dra från ett smalt urval av källor, särskilt om en sida visade sig politiskt seger till slut och helt dominerade den senare produktion av böcker och andra kommentarer. Innan Internet fanns, var detta en särskilt svår uppgift, som ofta krävde en betydande mängd vetenskapliga ansträngningar, även om bara för att undersöka de bundna volymerna av en gång populära tidskrifter. Men utan en sådan aktsamhet kan vi hamna i mycket allvarliga fel.

Irak-kriget och dess efterdyningar var verkligen en av de centrala händelserna i amerikansk historia under 2000-talet. Anta dock att vissa läsare i en avlägsen framtid bara hade de insamlade arkiven av *The Weekly Standard*, *National Review*, *WSJ*-uppsidan och *FoxNews* utskrifter för att ge deras förståelse för den periodens historia, kanske tillsammans med böckerna som skrivits av bidragsgivarna till dessa butiker. Jag tvivlar på att mer än en liten bråkdel av vad de skulle läsa kan kategoriseras som riktiga lögnar. Men den massivt sneda täckningen, snedvridningarna, överdrivningarna och särskilt de hisnande utelämnningarna skulle säkert ge dem en exceptionellt orealistisk bild av vad som faktiskt hade hänt under den viktiga perioden.

En annan slående historisk parallell har den hårda demoniseringen av den ryska presidenten Vladimir Putin, som provocerade de judiska elementens stora fientlighet när han drog bort handen med judiska oligarker som hade tagit kontroll över det ryska samhället under president Boris Jeltsins berusade missbruk och fullständigt utarmat storparten av populationen. Denna konflikt förstärktes efter att den **judiska investeraren William F. Browder** arrangerade kongressens passering av Magnitsky Act för att straffa ryska ledare för de rättsliga åtgärder de hade vidtagit mot hans enorma ekonomiska imperium i deras land. Putins hårdaste neokonservativ-kritiker har ofta fördömt honom som "en ny Hitler" medan **några neutrala observatörer** har kommit överens om att ingen utländsk ledare sedan den tyska kanslaren på 1930-talet har blivit så hårt delad i amerikanska medier. Sett från en annan vinkel kan det verkligen finnas en nära korrespondens mellan Putin och Hitler, men inte på det sätt som vanligtvis föreslås.

Kunniga individer har säkert varit medvetna om den avgörande judiska rollen i att orkestrera våra militära eller ekonomiska attacker mot Irak, Iran, Syrien och Ryssland, men det har varit ovanligt sällan för några framstående offentliga personer eller välrenommerade journalister att nämna dessa fakta så att de inte fördöms och förödmjukas av ivriga judiska aktivister och media de dominerar. Till exempel, för ett par år sedan provocerade **en enda suggestiv Tweet** av den berömda CIA-antiförlängningsoperatören Valerie Plame en så enorm våg av smädelse att **hon tvingades säga upp** sin ställning på en framstående icke-vinstdrivande. En nära parallell med en mycket mer berömd figur **hade inträffat** tre generationer tidigare:

Dessa fakta, nu fast etablerade av decennier av stipendium, ger ett nödvändigt sammanhang till Lindberghs berömda kontroversiella tal vid ett America First-rally i september 1941. Vid det evenemanget anklagade han att tre grupper i synnerhet "pressade detta land mot krig [:] de brittiska, den judiska och Roosevelt-administrationen," och släppte därmed ut en enorm eldstorm av mediaattacker och uppsägningar, inklusive omfattande anklagelser om antisemitism och nazistiska sympatier. Med tanke på verkligheten i den politiska situationen, utgjorde Lindberghs uttalande en perfekt illustration av Michael Kinsleys berömda bråk som "en gaffe är när en politiker säger sanningen - någon uppenbar sanning han inte ska säga." Men som en följd av det, Lindberghs en gång-heroiskt rykte lidit enorma och permanenta skador, med kampanjen för förtal som ekar under de återstående tre decennier av hans liv, och till och med långt bortom. Även om han inte helt rensades från det offentliga livet, var hans ställning verkligen aldrig ens på samma sätt.

Med sådana exempel i åtanke bör vi knappast bli förvånade över att detta enorma judiska engagemang i att orkestrera andra världskriget under årtionden försiktigt utelämnades från nästan alla efterföljande historiska berättelser, även de som kraftigt utmanade mytologin för

den officiella berättelsen. Indexet för Taylors ikonoklastiska verk från 1961 innehåller absolut inget omnämnande av judar, och detsamma gäller de tidigare böckerna av Chamberlin och Grenfell. 1953 redigerade Harry Elmer Barnes, dekan för historiska revisionister, sin stora volym som syftade till att riva falskheterna från andra världskriget, och återigen saknades nästan helt diskussion om den judiska rollen, med bara en del av en enda mening och Chamberlin's dinglande kort citat som visas i mer än 200 000 ord.

Både Barnes och många av hans medarbetare hade redan blivit utrensade och deras bok gavs bara ut av ett litet förlag i Idaho, men de försökte fortfarande undvika vissa onämnbare saker.

Till och med arkerevisionisten David Hoggan verkar ha försiktigt skissat ämnet för judiskt inflytande. Hans index på 30 sidor saknar inträde på judar och hans 700 sidor med text innehåller bara spridda referenser. Även om han citerar de uttryckliga privata uttalandena från både den polska ambassadören och den brittiska premiärministern som betonar den enorma judiska rollen i att främja kriget, hävdar han ganska tvivelaktigt att dessa konfidentiella uttalanden från individer med bästa förståelse för händelser helt enkelt borde vara bortses.

I den populära Harry Potter-serien identifieras Lord Voldemort, den unga magikerns stora nemesi, ofta som "Han som inte måste namnges", eftersom den enda sågningen av de få speciella stavelserna kan få döden på talaren. Judar har länge haft enorm makt och inflytande över medierna och det politiska livet, medan fanatiska judiska aktivister uppvisar ivriga hårstridighet att fördöma och fördärva alla de som misstänks vara otillräckligt vänliga mot sin etniska grupp. Kombinationen av dessa två faktorer har därför inducerat en sådan "Lord Voldemort-effekt" beträffande judiska aktiviteter i de flesta författare och offentliga personer. När vi väl har erkänt denna verklighet bör vi bli mycket försiktiga med att analysera kontroversiella historiska frågor som kan innehålla en judisk dimension, och var även särskilt försiktig med argument från tystnad.

De författare som var villiga att bryta detta fruktansvärda judiska tabu angående andra världskriget var ganska sällsynta, men ett anmärkningsvärt undantag kommer att tänka på. Som jag **nyligen skrev** :

För några år sedan stötte jag på en helt otydlig bok från 1951 med titeln *The Iron Curtain Over America* av John Beaty, en väl ansedd universitetsprofessor. Beaty hade tillbringat sina krigstider i militär underrättelse och fått i uppdrag att förbereda de dagliga informationsrapporterna som delades ut till alla amerikanska ledande tjänstemän som sammanfattar tillgänglig underrättelseinformation som förvärvats under det föregående dygnet, vilket uppenbarligen var en position med stort ansvar.

Som en ivrig antikommunist betraktade han en stor del av USA: s judiska befolkning som djupt inblandad i subversiv verksamhet och utgör därför ett allvarligt hot mot traditionella amerikanska friheter. I synnerhet gjorde det växande judiska

stryphållet över publicering och media det svårare för diskordanta åsikter att nå det amerikanska folket, med denna censurregim som utgör den "järnridån" som beskrivs i hans titel. Han anklagade judiska intressen för det totalt onödiga kriget med Hitlers Tyskland, som länge hade sökt goda förbindelser med Amerika, men i stället lidit total förstörelse för dess starka motstånd mot Europas judisk-stödda kommunistiska hot.

Så som nu, en bok som tar sådana kontroversiella positioner var liten chans att hitta en mainstream New York-förläggare, men den släpptes snart av ett litet Dallas-företag och blev sedan enormt framgångsrikt genom att gå igenom några sjutton utskrifter under de kommande åren. Enligt Scott McConnell, grundande redaktör för *The American Conservative*, blev Beatys bok den näst mest populära konservativa texten på 1950-talet och rankades bara bakom Russell Kirk's ikoniska klassiker, *The Conservative Mind*.

Böcker av okända författare som släpps av små utgivare säljer sällan många exemplar, men verket uppmärksammades av George E. Stratemeyer, en pensionerad general som varit en av Douglas MacArthurs befälhavare, och han skrev Beaty ett godkännandebrev. Beaty började inkludera det brevet i sitt reklammaterial och drog ut ADL:s ögon, vars nationella ordförande kontaktade Stratemeyer, och krävde att han skulle avvisa boken, som beskrivs som en "grund för galna fransgrupper" över hela Amerika. Istället levererade Stratemeyer ett blåsig svar till ADL, fördömer det för att ha gjort "dolda hot" mot "fritt uttryck och tankar" och försökt upprätta ett sovjetiskt förtryck i USA. Han förklarade att varje "lojala medborgare" bör läsa *The Iron Curtain Over America*, vars sidor äntligen avslöjade sanningen om vår nationella situation, och han började aktivt marknadsföra boken runt om i landet medan han attackerade det judiska försöket att tystna honom. Många andra amerikanska generaler och amiraler gick snart med i Statemeyer för att offentligt stödja arbetet, liksom ett par inflytelserika medlemmar av den amerikanska senaten, vilket ledde till dess enorma nationella försäljning.

Till skillnad från nästan alla andra berättelser från andra världskriget som diskuterats ovan, oavsett om de är ortodoxa eller revisionister, är Beatys volym överflödigt med referenser till judar och judiska aktiviteter, som innehåller dussintals separata poster och med ämnet som nämns på en betydande del av alla sidorna i hans ganska korta bok. Därför misstänker jag att varje avslappnad modern läsare som mötte Beatys volym skulle bli bedövd och bestört av så extremt genomgripande material och förmodligen avfärdar författaren som illusion och "judisk besatt". Men jag tror att Beatys behandling förmodligen är den mycket ärligare och realistisk. Som **jag noterade** förra året i en relaterad fråga:

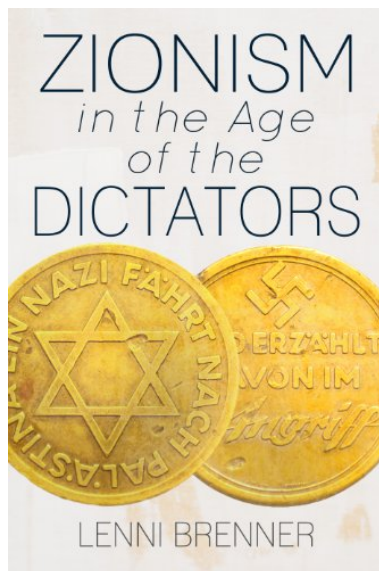
... när den historiska skivan har blivit tillräckligt vitkalkad eller skrivit om, uppfattas ofta alla kvarstående delar av den ursprungliga verkligheten som överlever ofta som bisarra villfarelser eller fördöms som "konspirationsteorier."

Beatys krigstidsroll vid den amerikanska intelligensens absoluta utbredning gav honom verkligen en hel del inblick i händelsemönstret, och den glödande godkännandet av hans konto av många av våra högst rankade militära befälhavare stöder denna slutsats. På senare tid avslöjade **ett decennium av arkivforskning** av prof. Joseph Bendersky, en framträdande mainstream-historiker, att Beatys åsikter delades privat av många av våra professionella militära underrättelsepersonal och högsta generaler i eran, eftersom de var ganska utbredda i sådana kretsar.

Järnridån över Amerika

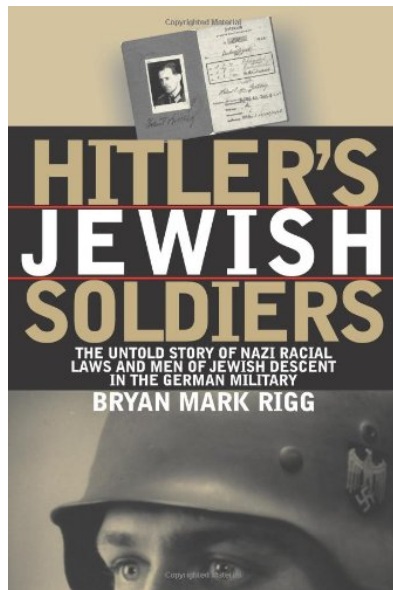
JOHN BEATY • 1951 •

Under slutet av 1960-talet började historiker återigen fokusera på judarnas centrala roll i världskriget. Under de senaste decennierna har den bittra konflikten mellan det nazistiska Tyskland och världsjude-rådet verkligen blivit ett överväldigande tema i våra populära medier att detta element kan vara nästan den enda aspekten av andra världskriget som är känd för många yngre amerikaner. Men den sanna historien är faktiskt mycket mer komplex än den enkla tecknade att Hitler var dålig och han hatade judarna för att de var bra.

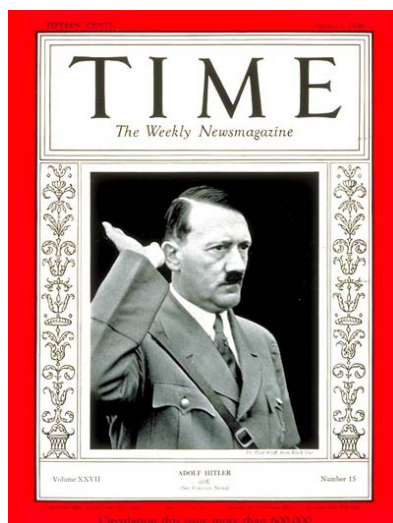

Det finns bland annat den historiska verkligheten i det viktiga **nazistiska ekonomiska partnerskapet** på 1930-talet, som spelade en så avgörande roll för att upprätta staten Israel. Även om dessa fakta är noggrant dokumenterade och till och med fått en stor mediatäckning under 1980-talet, särskilt av *Times of London*, har de senaste decennierna berättats så massivt att för ett par år sedan **drev** en framstående vänsterpolitiker **ut ur British Labour Party** bara för att hänvisa till det. David Irving avslöjade också den fascinerande detalj som de två största tyska finansiella givarna till nazisterna under deras

maktökning var båda judiska bankirer, varav en var landets mest framstående sionistledare, även om de berörda motiven inte var helt tydliga.

Ett annat **dolt faktum** är att cirka 150 000 halv- och kvartsjudar tjänade lojalt i Hitlers andra världskrigs arméer, mestadels som stridsofficerare, och dessa inkluderade minst 15 halvjudiska generaler och amiraler, med ytterligare ett dussin kvartsjudar som innehade samma höga ranking. Det mest anmärkningsvärda exemplet var Field Marshal Erhard Milch, Hermann Geringes kraftfulla befälhavare, som spelade en så viktig operationell roll i skapandet av Luftwaffe. Milch hade en judisk far, och enligt några mycket mindre underbyggda påståenden, kanske till och med en judisk mor, medan hans syster var gift med en SS-general. Samtidigt, även om våra tungt judedominerade medier regelbundet presenterar Hitler som den ondaste mannen som någonsin har levt, verkar många av hans framstående samtida ha haft en helt annan åsikt.

Som jag **nyligen skrev** :

Genom att återupprätta ett välmående Tyskland medan nästan alla andra länder förblev förknippade med den stora världsdepressionen, tog Hitler glödande

utmärkelser från individer över hela det ideologiska spektrumet. Efter ett längre besök 1936 berömde David Lloyd George, Storbritanniens tidigare **krigsprimminister, fulla kanslern** som "Tysklands George Washington", en nationell hjälte med den största staturen. Under åren har jag sett rimliga påståenden här och där om att Hitler under 1930-talet allmänt erkändes som världens mest populära och framgångsrika nationella ledare, och det faktum att han valdes ut till *Time Magazines* årets man för 1938 tenderar att för att stödja denna tro.

Jag upptäckte ett särskilt exempel på sådana saknade perspektiv tidigare i år när jag bestämde mig för att läsa ***The Prize***, Daniel Yergins magistrala och Pulitzer-prisbelönta 1991 års oljeindustrins historia, och kom över några överraskande avsnitt nedgrävda djupt inom 900 sidor av tät text. Yergin förklarade att under mitten av 1930-talet blev den imperialistiska ordföranden för Royal Dutch Shell, som tillbringade decennier vid det absoluta toppmötet i den brittiska affärsvärlden, mycket förälskad över Hitler och hans nazistiska regering. Han trodde att en anglo-tysk allians var det bästa sättet att upprätthålla europeisk fred och skydda kontinenten från sovjetiska hotet och till och med gick tillbaka till Tyskland i enlighet med hans nya sympatier.

Eftersom den här historiens faktiska historia har så grundligt ersatts av extrem propaganda, möter akademiska specialister som noggrant undersöker vissa ämnen ibland förundrande avvikelser. Till exempel väckte lite avslappnad Googlande min **intressanta artikel** av en ledande biograf av den berömda judiska modernistiska författaren Gertrude Stein, som verkade helt mystifierad varför hennes feministiska ikon verkade ha varit en stor beundrare av Hitler och en entusiastisk anhängare av den pro-tyska Vichy-regeringen i Frankrike. Författaren konstaterar också att Stein knappast var ensam i sina känslor, som vanligtvis delades av så många av de ledande författarna och filosoferna under den perioden.

Det finns också det mycket intressanta men långt mindre dokumenterade fallet med Lawrence of Arabia, en av de största brittiska militära hjältarna som kom ut från första världskriget och som kanske har rört sig i en ganska liknande riktning strax före hans död 1935 i en kanske misstänkt motorcykelolycka. En **påstådd redogörelse** för hans politiska åsikter som utvecklas verkar extremt detaljerad och kanske värt att undersöka, med originalet som har skurats från Internet men fortfarande finns tillgängligt på **Archive.org**.

För ett par år sedan såldes 1945-dagboken om en 28-åriga John F. Kennedy som reser i Europa efter kriget på auktion, **och innehållet avslöjade** hans ganska positiva fascination för Hitler. Den ungdomliga JFK förutspådde att "Hitler kommer ut ur hatet som omger honom nu som en av de mest betydelsefulla figurerna som någonsin har levt" och kände att "Han hade i honom det som legender görs." Dessa känslor är särskilt anmärkningsvärda för efter att ha

uttryckts strax efter slutet av ett brutalt krig mot Tyskland och trots den enorma volymen fientliga propaganda som följde det.

Den politiska entusiasmen för litterära intellektuella, unga författare eller till och med äldre affärsmän är knappast de mest pålitliga källorna för att utvärdera en viss regim. Men tidigare i år **pekade** jag **på** en ganska omfattande bedömning av det nationalsocialistiska Tysklands ursprung och politik av en av Storbritanniens mest framstående historiker:

För inte så länge sedan stötte jag på en mycket intressant bok skriven av Sir Arthur Bryant, en inflytelserik historiker vars [Wikipedia-sida](#) beskriver honom som den personliga favoriten hos Winston Churchill och två andra brittiska premiärministrar. Han hade arbetat med *Unfinished Victory* under slutet av 1930-talet och sedan ändrat den något för publicering i början av 1940, några månader efter att andra världskrigets utbrott hade förändrat det politiska landskapet avsevärt. Men inte långt efteråt blev kriget mycket mer bittert och det blev en hård nedbrytning av oeniga röster i det brittiska samhället, så Bryant blev oroad över vad han hade skrivit och försökte ta bort alla existerande kopior från cirkulationen. Därför är de enda som är tillgängliga för försäljning på Amazon [prisvärda](#), men lyckligtvis är arbetet också fritt tillgängligt på [Archive.org](#).

Skrivandet innan den "officiella versionen" av historiska händelser hade fastställts hårt, beskriver Bryant Tysklands mycket svåra inhemska situation mellan de två världskrigen, dess problematiska förhållande till dess lilla judiska minoritet och omständigheterna bakom Hitlers uppkomst, vilket ger ett mycket annat perspektiv på dessa viktiga händelser än vad vi vanligtvis läser i våra vanliga läroböcker.

Bland andra överraskande fakta konstaterar han att även om judar bara var 1% av den totala befolkningen, till och med fem år efter att Hitler kom till makten och genomförde olika antisemitiska politik, ägde de fortfarande "något som en tredjedel av fastigheten" i det landet, med den största delen av dessa stora innehav som förvärvats från desperata, svältande tyskar under de fruktansvärda åren i början av 1920-talet. Således hade mycket av Tysklands 99% tyska befolkning nyligen tagits bort de tillgångar de byggt upp under generationer ...

Bryant noterar också uppriktigt den enorma judiska närvaron i ledningen för de kommunistiska rörelserna som tillfälligt hade tagit makten efter första världskriget, både i stora delar av Tyskland och i närliggande Ungern. Detta var en olycksbådande parallell till [de överväldigande judiska bolsjevikerna](#) som hade fått kontroll över Ryssland och sedan slaktat eller utvisat det landets traditionella ryska och tyska styrande eliter, och därför en viktig källa till nazistisk rädsla.

Till skillnad från så många av de andra historikerna som tidigare diskuterats, arbetade Bryant försiktigt med att utrota hans plötsligt otrevliga åsikter från den skriftliga skivan, och som en följd fortsatte att njuta av en lång och framgångsrik karriär, toppad av utmärkelserna av en tacksam brittisk anläggning. Men jag misstänker att hans länge undertryckta volym från 1940, som ger en rimligt gynnsam syn på Hitler och Nazi-Tyskland, förmodligen är mer exakt och realistisk än de många tusentals propagandadränkta verk av andra som snart följde. Jag har nu integrerat det i mitt HTML Books-system, så de som är så intresserade kan läsa det och bestämma själv.

Oavslutad seger

ARTHUR BRYANT • 1940 •

För de flesta nutida amerikaner är den primära bilden förknippad med Hitler och hans tyska regim den fruktansvärda omfattningen av krigsförbrytelserna som de förmodligen begick under den globala konflikten som de påstås ha lossnat. Men i en av sina föreläsningar gjorde Irving den ganska berättigande iakttagelsen att den relativa omfattningen av sådana brott i andra världskriget och särskilt deras bevisbasis kanske inte nödvändigtvis pekar i riktningen för att implicera tyskarna.

Även om Hollywood och de i dess trälände oändligt har citerat resultaten från Nürnberg-domstolarna som det sista ordet om nazistisk barbarism, väcker till och med en skälig undersökning av dessa förfaranden enorm skepsis. När tiden gick erkände historiker gradvis att några av de mest chockerande och luriga bevisen som använts för att säkerställa världsomfattande fördömande av de tilltalade - de mänskliga lampskärmarna och tvålstängerna, de krympta huvuden - var helt bedrägliga. Sovjeterna var fast beslutna att åtala nazisterna för Katyn Forest-massakern på det fångade polska officerskorpan trots att de västerländska allierade var övertygade om att Stalin faktiskt hade varit ansvarig, en tro som till sist bekräftades av Gorbatsjov och de nyöppnade sovjetarkiven. Om tyskarna faktiskt hade gjort så många hemiska saker, undrar man varför åklagaren skulle ha brytt sig om att lägga fram sådana påhittade och falska anklagelser.

Och under årtiondena har betydande bevis samlats för att gaskamrarna och den judiska förintelsen - de centrala delarna av dagens nazistiska "Black Legend" - **var lika fiktiva** som alla andra artiklar. Tyskarna var notoriskt noggranna journalister och omfamnade ordnad byråkrati som inga andra människor, och nästan alla deras arkiv fångades i slutet av kriget. Under dessa omständigheter verkar det ganska konstigt att det praktiskt taget inte finns några spår av de planer eller direktiv som är förknippade med de monströsa brott som deras ledarskap förmodligen beordrade begått på så massivt industriellt sätt. Istället verkar hela beviset bestå av en liten mängd ganska tveksamt dokumentärt material, tvivelaktiga tolkningar av vissa fraser och olika tyska bekännelser, ofta erhållna under brutal tortyr.

Med tanke på hans avgörande krigstjänst i Militär underrättelsetjänst, var Beaty **särskilt hård** i sin uppsägning av förfarandet, och de många bästa amerikanska generalerna som godkände hans bok lägger betydligt på vikten av hans dom:

Han skrattade mot Nürnberg-rättegångarna, som han beskrev som en "stor outplånlig plundra" mot Amerika och "en rättvisa." till och med hade kriminell bakgrund. Som ett resultat lärde detta "foul fiasko" bara tyskarna att "vår regering hade ingen känsla av rättvisa." Sen Robert Taft, den republikanska ledaren i den omedelbara efterkrigstiden tog en mycket liknande ståndpunkt, som senare fick honom beröm av John F. Kennedy i *profiler i mod*. Det faktum att den högsta sovjetiska åklagaren i Nürnberg hade spelat samma roll under de beryktade stalinistiska utprovningarna i slutet av 1930-talet, under vilka många gamla bolsjevikerkände alla slags absurda och löjliga saker, förstärkte knappast förfarandena för många utanför observatörer.

Däremot konstaterar Irving att om de allierade i stället varit i bryggan i Nürnberg skulle bevisen på deras skuld ha varit helt överväldigande. När allt var det Churchill som inledde den illegala terrorbombningen av städer, en strategi som medvetet var avsedd att provocera tyska vedergällningar och som så småningom ledde till döden av en miljon eller fler europeiska civila. Sent i kriget hade militära omvändningar till och med övertygat den brittiska ledaren att beordra på liknande sätt olagliga giftgasattacker mot tyska städer, tillsammans med initieringen av ännu mer hemskt biologisk krigsföring som omfattade små brombomber. Irving lokaliserade dessa undertecknade direktiv i de brittiska arkiven, även om Churchill senare övertalades för att motverka dem innan de genomfördes. Däremot visar tyskt arkivmaterial att Hitler upprepade gånger hade uteslutit all första användning av sådana illegala vapen under några omständigheter, även om Tysklands betydligt dödligare arsenal kunde ha vänt krigets utveckling till dess fördel.

Även om Freda Utey länge glömts bort idag, var en journalist i mitten av århundradet av en **viss framträdande**. Född en engelsk kvinna hade hon gifte sig med en judisk kommunist och flyttade till Sovjet-Ryssland och flydde sedan till Amerika efter att hennes man föll i en av Stalins rensningar. Även om hon knappast är sympatisk för de besegrade nazisterna, delade hon starkt Beatys syn på den monströsa perversionen av rättvisa i Nürnberg och **hennes första hand berättelse** om de månader som tillbringades i det ockuperade Tyskland är ögonöppnare i sin beskrivning av det fruktansvärda lidande som ålagts den framstående befolkningen även år efter krigens slut. **Dessutom** :

Hennes bok ger också en omfattande täckning till de organiserade utvisningarna av etniska tyskar från Schlesien, Sudatenland, Östra Preussen och olika andra delar av Central- och Östeuropa där de hade haft fridfullt liv under många århundraden, med det totala antalet sådana utvisade som generellt uppskattas till 13 till 15 miljoner. Familjer fick ibland så lite som tio minuter att lämna husen där de hade

bott i ett sekel eller mer, och tvingades sedan marschera till fots, ibland i hundratal mil, mot ett avlägset land som de aldrig hade sett, med sina enda ägodelar är vad de kunde bära i sina egna händer. I vissa fall separerades alla överlevande manfolk och skickades till slavarbetslägren, varigenom en utvandring bestod enbart av kvinnor, barn och de äldre.

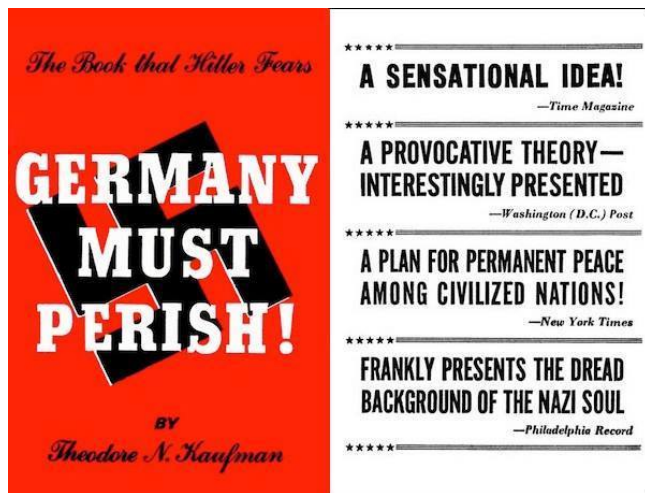
Idag läser vi oändligt smärtsamma diskussioner om den beryktade "Trail of Tears" som Cherokees drabbades av i det avlägsna förflutna i början av 1800-talet, men denna ganska liknande 1900-talshändelse var nästan tusen gånger större i storlek. Trots denna enorma skillnad i storlek och långt större avstånd i tid skulle jag gissa att den förra händelsen kan ha tusen gånger allmänhetens medvetenhet bland vanliga amerikaner. Om så är fallet skulle detta visa att överväldigande mediekontroll enkelt kan förändra den upplevda verkligheten med en faktor på en miljon eller mer.

Befolkningsrörelsen verkar verkligen ha representerat den största etniska rensningen i världens historia, och om Tyskland någonsin hade gjort något till och med på distans liknande under sina år med europeiska segrar och erövringar, visuellt gripande scener av en sådan enorm översvämning av desperata, trassliga flyktingar skulle säkert ha blivit ett centrum i många filmer från andra världskriget under de senaste sjuttio åren. Men eftersom inget sådant någonsin har hänt förlorade manusförfattare i Hollywood en enorm möjlighet.

Jag tror kanske att den mest trovärdiga förklaringen för det utbredda främjandet av en mängd till stor del fiktiva tyska krigsförbrytelser i Nürnberg var att kamouflera och dölja de verkliga som de allierade faktiskt begick.

Andra relaterade indikatorer kan hittas i den extrema tonen i några av de amerikanska publikationerna från perioden, till och med de som producerats långt innan vårt land till och med gick in i kriget. **Till exempel :**

Men redan 1940 blev en amerikansk jude med namnet Theodore Kaufman så upprörd över vad han betraktade som Hitlers misshandel av tyska judar att han publicerade en kort bok som frammanande heter *Tyskland måste förgå!*, där han uttryckligen föreslog det tyska folks totala utrotning. Och att boken uppenbarligen fick gynnsam, om inte helt seriös diskussion, i många av våra mest prestigefyllda medier, inklusive *New York Times* , *Washington Post* och *Time Magazine* .

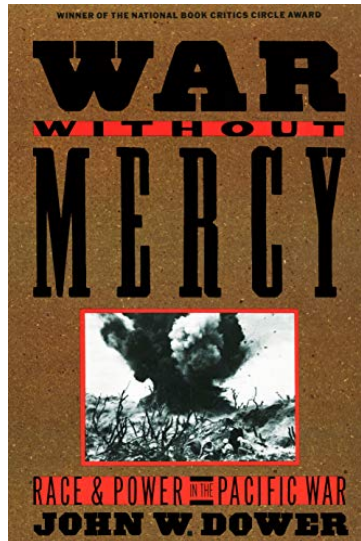
Visst skulle en sådan liknande bok som publicerades i Hitlers Tyskland som förespråkade utrotningen av alla judar eller slaver ha varit ett centrum i Nürnberg, och alla tidningsgranskare som hade behandlat den gynnsamt skulle troligen ha stått i bryggan för "brott mot mänskligheten."

Natalie Nickerson, 20, ser på en skalle - enligt uppgift om en japansk soldat - som skickades till henne från Nya Guinea av hennes pojkvän som tjänade i Stilla havet. (22 maj 1944 utgåvor av LIFE, s. 35).

Samtidigt föreslås den fruktansvärda karaktären av Stillehavskriget som slogs i efterdyningarna av Pearl Harbor av ett 1944-nummer av *Life*-magasinet som bar fotot av en ung amerikansk kvinna med kraniet av en japansk soldat som hennes pojkvän hade skickat henne som krigssouvenir. Om några nazistidningar någonsin innehöll liknande bilder tvivlar jag på att de allierade skulle ha haft något behov av att tillverka löjliga berättelser om mänskliga lampskärmar eller två.

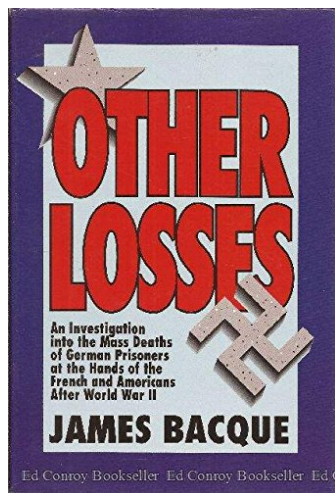
Och anmärkningsvärt nog ger den groteske scenen faktiskt en rimligt noggrann indikation på de gruvsamma grymheterna som regelbundet begicks under den brutala striden vid Pacific Theatre. Dessa obehagliga fakta presenterades fullt ut i *War Without Mercy*, en prisbelönad bok från 1986 av den framstående amerikanska historikern John W. Dower som fick glödande utmärkelser av ledande forskare och offentliga intellektuella.

Den olyckliga sanningen är att amerikaner typiskt massakrerade japanska som försökte överge eller som till och med redan hade tagits som fångar, med resultatet att endast en liten skiva - under några år bara en liten skiva - av japanska trupper besegrade i strid någonsin överlevde. Den traditionella ursäkten som offentligt erbjöds för den virtuella frånvaron av några japanska POWs var att deras *Bushido*-kod gjorde överlåtelse otänkbart, men när sovjeterna besegrade de japanska arméerna 1945 hade de inga svårigheter att fånga över en miljon fångar. Eftersom förhören av fångar var viktigt för underrättelsessyften, började de amerikanska befälhavarna sent i kriget att erbjuda belöningar som glass till sina trupper för att få några övergivande japaner att leva snarare än att döda dem i fältet.

Amerikanska GI:er har också regelbundet begått anmärkningsvärda vilddryck. Döda eller sårade japanska fick ofta ut sina guldtänder och tas som krigsbyte, och deras öron var ofta avstängda och hölls som souvenirer, vilket också ibland var fallet med deras skalar. Samtidigt noterar Dower frånvaron av bevis som tyder på liknande beteende på andra sidan. De amerikanska medierna skildrade i allmänhet japanska som skadedjur lämpade för utrotning, och många offentliga uttalanden från högt rankade amerikanska militärledare hävdade uttryckligen att huvuddelen av hela den japanska befolkningen förmodligen skulle behöva utrotas för att få kriget till en framgångsrik avslutning. Att jämföra sådana grundligt dokumenterade fakta med de ganska tröga anklagelser som vanligtvis planeras mot nazistiska politiska eller militära ledare är ganska avslöjande.

Under slutet av 1980-talet **kom plötsligt** bevis på andra djupa krigshemligheter .

När han besökte Frankrike under 1986 för att förbereda en oberoende bok, snubblade en kanadensisk författare med namnet James Bacque på ledtrådar som antydde att en av de mest fruktansvärda hemligheterna i efterkrigstidens Tyskland länge hade varit helt dolda, och han började snart omfattande forskning om ämnet publicerade slutligen *andra förluster* 1989. Baserat på mycket betydande bevis, inklusive regeringsregister, personliga intervjuer och inspelat vittnesbörd, argumenterade han för att amerikanerna efter kriget hade slutat svälta så mycket som en miljon tyska POWs, till synes som en avsiktlig handlingspolitik, ett krigsbrott som säkert skulle rankas bland de största i historien.

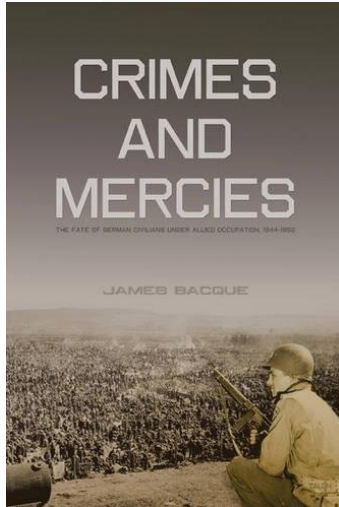
I decennier hade västerländska propagandister obevekligt anklagat sovjeterna med påståenden att de höll tillbaka en miljon eller mer "saknade" tyska POWs som slavarbetare i deras Gulag, medan sovjeterna oändligt hade förnekat dessa anklagelser. Enligt Bacque hade sovjeterna talat om sanningen hela tiden, och de saknade soldaterna hade varit bland det enorma antalet som hade flytt västerut nära krigsslutet och sökte vad de antog skulle vara mycket bättre behandling hos de framstegade händerna Angloamerikanska arméer. Men istället nekades de för alla normala rättsliga skydd och inskränkte sig under hemska förhållanden där de snabbt omkom av hunger, sjukdom och exponering.

Utan att försöka sammanfatta Bacques omfattande ansamling av stödmaterial är några av hans faktiska element värda att nämna. När fientligheterna avslutades använde den amerikanska regeringen kringgående rättsliga resonemang för att hävda att de många miljoner tyska trupper som de hade tagit fångsten inte skulle betraktas som "krigsfångar" och därför inte omfattades av bestämmelserna i Genèvekonventionen. Strax därefter avvisades upprepade gånger av Internationella Röda Korsets försök att tillhandahålla matförsändelser till de enorma allierade fånglägren, och meddelanden publicerades i de närliggande tyska städerna och byarna om att alla civila som försökte smugla mat till de desperata POWs kan

skjutas på syn. Dessa obestridliga historiska fakta tycks tyder på vissa mörka möjligheter.

Även om Bacques bok ursprungligen släpptes av en obskyr förläggare blev snart en sensation och en internationell bästsäljare. Han målar general Dwight Eisenhower som den centrala skyldigheten bakom tragedin, och noterar de mycket lägre POW-förlusterna i områden utanför hans kontroll, och föreslår att han som en mycket ambitiös "politisk general" av tysk-amerikanska förfäder kan ha varit under intensivt tryck för att visa sin "hårdhet" mot den besegrade *Wehrmacht*-fienden.

När det kalla kriget avslutades och det sovjetiska arkivet var öppet för forskare verkar dessutom innehållet ha starkt validerat Bacques avhandling. Han konstaterar att även om arkiven inte innehåller tydliga bevis på så länge förnekade grymheter som Stalins Katyn Forest-massakern i Polens officerskorps, visar de absolut inga tecken på några miljoner saknade tyska POWs, som istället med stor sannolikhet slutade sina liv i svält och sjukdom i Eisenhowers dödsläger. Bacque påpekar att den tyska regeringen har utfärdat allvarliga rättsliga hot mot alla som försöker undersöka de sannolika platserna för massgravarna som kan innehålla resterna av de länge döda POWerna och i en uppdaterad upplaga.

Bacques diskussion om de nya bevisen på Kreml-arkiven utgör en relativt liten del av hans uppföljare 1997, *Brott och barmhärtighet*, som centrerade kring en ännu mer explosiv analys och också blev en internationell bästsäljare.

Som beskrivits ovan hade förstahandsobservatörer av Tyskland efter kriget 1947 och 1948, som Gollanz och Utley, direkt rapporterat om de förskräckliga förhållandena de upptäckte, och uppgav att officiella matrationer för hela befolkningen i flera år hade varit jämförbara med det av de fångarna i nazistiska koncentrationsläger och ibland långt lägre, vilket ledde till den utbredda undernäringen och sjukdomen de bevittnade runt omkring dem. De noterade också förstörelsen av de flesta av Tysklands förebyggande bostadsbestånd och den

allvarliga överbefolkningen som orsakats av tillströmningen av så många miljoner ynkliga etniska tyska flyktingar som utvisades från andra delar av Central- och Östeuropa. Men dessa besökare saknade tillgång till pålitlig befolkningsstatistik och kunde bara spekulera i den enorma mänskliga dödssiffran som hunger och sjukdom redan hade orsakat, och som säkerligen skulle fortsätta om politiken inte snabbt ändrades.

År med arkivforskning av Bacque försök att besvara denna fråga, och den slutsats han ger är verkligen inte trevlig. Både den allierade militära regeringen och de senare tyska civila myndigheterna verkar ha gjort ett samordnat arbete för att dölja eller dölja den verkliga omfattningen av den olycka som besökte tyska civila under åren 1945-1950, och den officiella dödlighetsstatistiken som finns i regeringens rapporter är helt enkelt för fantastiska för att eventuellt vara korrekta, även om de blev grunden för efterföljande historier från den perioden. Bacque konstaterar att dessa siffror antyder att dödsfallet under de fruktansvärda förhållandena 1947, länge ihågkommen som "Hunger Year" (*Hungerjahr*) och beskrivet på ett levande sätt i Gollanczs redogörelse, var faktiskt lägre än för det välmående Tyskland i slutet av 1960-talet. Dessutom visar privata rapporter från amerikanska tjänstemän, dödlighetsnivåer från enskilda orter och andra starka bevis på att dessa länge accepterade sammanlagda antal i huvudsak var fiktiva.

Istället försöker Bacque att tillhandahålla mer realistiska uppskattningar baserat på en undersökning av befolkningsantalet i de olika tyska folkräkningarna tillsammans med den registrerade tillströmningen av det stora antalet tyska flyktingar. Baserat på denna enkla analys gör han ett ganska starkt fall att de överskott av tyska dödsfall under den perioden uppgick till minst cirka 10 miljoner och möjligen många miljoner fler. Dessutom tillhandahåller han väsentliga bevis för att svälten antingen var avsiktligt eller åtminstone enormt förvärrat av den amerikanska regeringens motstånd mot utländska mathjälpinsatser. Kanske borde dessa siffror inte vara så överraskande med tanke på att den officiella Morgenthau-planen hade föreställt eliminering av cirka 20 miljoner tyskar, och som Bacque visar, de högsta amerikanska ledarna gick i tysthet med på att fortsätta den politiken i praktiken även om de avstod från den i teorin.

Förutsatt att dessa siffror till och med är på distans korrekta, är konsekvenserna ganska anmärkningsvärda. Tullarna för den mänskliga katastrof som upplevdes i efterkrigstidens Tyskland skulle säkert vara bland de största i modern fredstid, och överträffade långt de dödsfall som inträffade under den ukrainska hungern i början av 1930-talet och kanske till och med närmade sig de helt oavsiktliga förlusterna under Maos Great Leap Forward från 1959-61. Dessutom skulle de tyska förlusterna

efter kriget mycket överträffa någon av dessa andra olyckliga händelser i procentuella termer och detta skulle förbli sant även om Bacques uppskattningar minskas avsevärt. Ändå tvivlar jag på om även en liten bråkdel av en procent av amerikanerna i dag är medvetna om denna enorma mänskliga olycka. Förmodligen är minnena mycket starkare i Tyskland självt, men med tanke på det växande rättsliga tillslaget mot oenighetsfulla åsikter i det olyckliga landet, misstänker jag att den som diskuterar ämnet alltför energiskt riskerar omedelbart fängelse.

I en stor utsträckning har denna historiska okunnighet kraftigt främjats av våra regeringar, ofta med underhändiga eller till och med besvärliga medel. Precis som i den gamla förfallna Sovjetunionen bygger mycket av den nuvarande politiska legitimiteten för dagens amerikanska regering och dess olika europeiska vasallstater på en särskild berättelsehistoria från andra världskriget och utmanar den berättelsen kan ge svåra politiska konsekvenser. Bacque berättar på ett trovärdigt sätt några av de uppenbara ansträngningarna att avskräcka alla stora tidningar eller tidskrifter från att driva artiklar som diskuterar de häpnadsväckande resultaten från hans första bok, och därigenom införa en "blackout" som syftar till att minimera all mediatackning. Sådana åtgärder verkar ha varit ganska effektiva, eftersom jag fram till för åtta eller nio år sedan inte är säker på att jag någonsin hade hört ett ord om dessa chockerande idéer, och jag har definitivt aldrig sett dem diskuteras seriöst i någon av de många tidningar eller tidskrifter som jag noggrant har läst under de senaste tre decennierna.

Till och med olagliga medel användes för att hindra denna ensamma, beslutsamma lärares ansträngningar. Ibland tappades Bacques telefonlinjer, hans post fångades upp och hans forskningsmaterial kopierades överraskande, medan hans åtkomst till vissa officiella arkiv blockerades. Några av de äldre ögonvittnen som personligen bekräftade hans analys fick hotande anteckningar och fick deras egendom vandaliserat.

I sitt förord till denna bok från 1997 berömde De Zayas, den framstående internationella advokaten för mänskliga rättigheter, Bacques banbrytande forskning och hoppades att den snart skulle leda till en stor vetenskaplig debatt som syftar till att ompröva de sanna fakta om dessa historiska händelser som hade ägt rum placera ett halvt sekel tidigare. Men i sin uppdatering till 2007-upplagan uttryckte han en viss upprördhet att ingen sådan diskussion någonsin har inträffat, och i stället antog den tyska regeringen bara en serie hårda lagar som kräver fängelsestraff för alla som väsentligen bestred den fastställda berättelsen om andra världskriget och dess omedelbara efterdyningarna, kanske genom att alltför fokusera på tyska civils lidande.

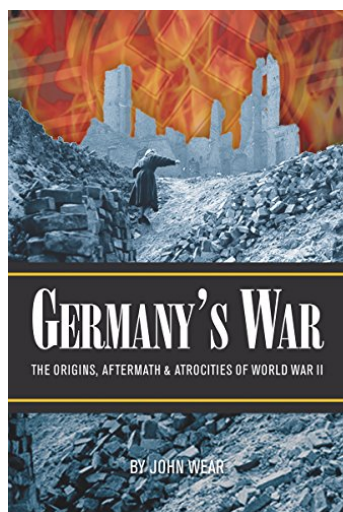
Även om båda Bacques böcker blev internationella bästsäljare, såg den nästan fullständiga frånvaron av sekundärmedietäckning att de aldrig kom in i allmänhetens medvetenhet med något mer än ett nålstick. En annan viktig faktor är den oerhört oproportionerliga räckvidden för tryckta och elektroniska medier. En bästsäljare kan läsas av många tiotusentals människor, men en framgångsrik film kanske når upp till tiotals miljoner, och så länge Hollywood kämpar ut oändliga filmer som fördömer Tysklands grymhet men inte en enda på andra sidan, de sanna fakta av den historien kommer knappast att få mycket dragkraft. Jag misstänker starkt att mycket fler människor idag tror på Batman och Spidermans verkliga existens än till och med känner till Bacque-hypotesen.

Amerikanska Pravda: Efterkrigstidens Frankrike och efterkrigstidens Tyskland

RON UNZ • 9 JULI 2018 •

Många av de element som presenteras ovan har hämtats från mina tidigare artiklar publicerade under det senaste året eller så, men jag tror att det finns ett visst värde i att tillhandahålla samma material i enhetlig form snarare än endast separat, även om den totala längden nödvändigtvis blir ganska betydande.

Andra världskriget dominerar vårt landskap från det tjugonde århundradet som en koloss och kastar fortfarande enorma skuggor över vår moderna värld. Den globala konflikten har antagligen varit föremål för mycket mer omfattande täckning, vare sig i tryckta eller elektroniska medier, än någon annan händelse i mänsklig historia. Så om vi stöter på en liten handfull mycket anomala föremål som verkar direkt motsäga ett sådant hav av enormt detaljerad och länge accepterad information, finns det en naturlig tendens att avföra dessa få outliers som otänkbara eller till och med lurande. Men när det totala antalet sådana diskordanta till synes men väl dokumenterade element blir tillräckligt stort, måste vi ta dem mer allvarligt och kanske till slut medge att de flesta av dem förmodligen är korrekta. Som föreslogs i en offert som vid stor hänvisning till Stalin, "Kvantitet har en helt egen kvalitet."

Jag är knappast den första individen som gradvis blev medveten om denna svepande och sammanhängande motberättelse från andra världskriget, och för några månader sedan läste jag råds *Tysklands krig*, publicerad 2014 av amatörhistorikern John Wear. Utifrån källor som väsentligen överlappar dem som jag har diskuterat är hans slutsatser ganska lika mina egna, men presenteras i en bokslängdsform som innehåller cirka 1 200 exakta källreferenser. Så de som är intresserade av en mycket mer detaljerad redogörelse för samma problem kan läsa den och bestämma själv.

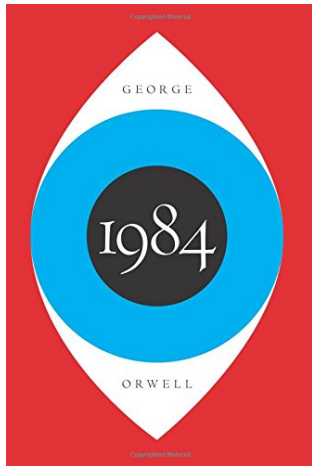
När intellektuell frihet attackeras kan utmaning till en officiellt förankrad mytologi bli lagligt farlig. Jag har sett påståenden om att tusentals individer som håller heterodoxa åsikter om olika aspekter av historien under andra världskriget idag fängslas över hela Europa på grundval av dessa övertygelser. Om så är fallet, är det antagligen mycket högre än antalet ideologiska dissidenter som hade lidit ett liknande öde i de förfallna sovjetblockländerna på 1980-talet.

Andra världskriget slutade för nästan tre generationer sedan, och få av dess vuxna överlevande vandrar fortfarande på jorden. Ur ett perspektiv kan de verkliga fakta om den konflikten och huruvida de verkligen motsäger vår traditionella trosuppfattning vara ganska irrelevanta. Att riva ner statyerna av några länge döda historiska figurer och ersätta dem med statyer av andra verkar knappast av mycket praktiskt värde.

Men om vi gradvis drar slutsatsen att den berättelse som vi alla har berättat under hela vår livstid är väsentligen falsk och kanske till stor del inverterad, är konsekvenserna för vår förståelse av världen enorma. De flesta av det överraskande materialet som presenteras här är knappast dolda eller hålls under lås-och-nyckeln. Nästan alla böcker är lättillgängliga på Amazon eller till och med fritt läsbara på Internet. Många av författarna har fått kritiskt och vetenskapligt beröm, och i vissa fall har deras verk sålt in miljoner. Ändå har detta viktiga material nästan helt ignorerats eller avfärdats av de populära medierna som formar vår gemensamma trosuppfattning. Så vi måste nödvändigtvis börja undra vad andra massiva falskheter kan ha blivit främjade på samma sätt av det mediet, kanske involverar incidenter av det senaste förflutna eller till och med i dag. Och de senare händelserna har enorm praktisk betydelse. Som jag påpekade för flera år sedan i mitt original [American Pravda artikel](#) :

Bortsett från bevisen på våra egna sinnen, kommer nästan allt vi vet om det förflutna eller dagens nyheter från bitar av bläck på papper eller färgade pixlar på en skärm, och lyckligtvis under det senaste decenniet eller två har internetets tillväxt enormt utökade utbudet av information tillgänglig för oss i den senare kategorin. Även om den överväldigande majoriteten av de oortodoxa påståenden som tillhandahålls av sådana icke-traditionella webbaserade källor är felaktiga, finns det åtminstone nu möjligheten att hämta viktiga informationsstycken av sanning från stora berg av beskrivningar om ondska.

Vi måste också inse att många av de grundläggande idéerna som dominerar vår nutida värld grundades på en särskild förståelse av den krigshistorien, och om det verkar god anledning att tro att berättelsen är väsentligen falsk, kanske vi bör börja ifrågasätta ramen för övertygelser uppförda på det.

George Orwell kämpade under det spanska inbördeskriget under 1930-talet och upptäckte att de verkliga fakta i Spanien var radikalt annorlunda än vad han hade blivit tillräcklig för att tro på den brittiska media i hans tid. 1948 kan dessa tidigare erfarenheter tillsammans med den snabbt övertygande "officiella historien" under andra världskriget ha varit högst i hans sinne när han publicerade sin klassiska roman 1984, som berömt förklarade att "Vem som kontrollerar det förflutna kontrollerar framtiden; som styr nuet kontrollerar det förflutna."

Som jag noterade förra året har denna observation aldrig varit mer sant än när vi tar hänsyn till några av de historiska antagandena som styr dagens politiska politik och **sannolikheten för** att de är helt vilseledande:

Tillbaka i de sena kalla krigsdagarna, beräknades dödsfallet för oskyldiga civila från bolsjevikrevolutionen och de första två decennierna av den sovjetiska regimen i allmänhet rinna in i tiotals miljoner när vi inkluderar olyckorna från det ryska inbördeskriget, regeringsinducerade hungersnöd, Gulag och avrättningar. Jag har hört att dessa siffror har väsentligt reviderats ned till kanske så lite som tjugo miljoner eller så, men oavsett. Även om bestämda sovjetiska apologer kan bestrida så mycket stora siffror, har de alltid varit en del av den normala berättelseshistorien som lärs ut i väst.

Samtidigt vet alla historiker perfekt att bolsjevikledarna var överväldigande judiska, med tre av de fem revolutionärer som Lenin utsågs till som hans troliga efterträdare från den bakgrunden. Även om endast cirka 4% av Rysslands befolkning var judisk, uttalade Vladimir Putin för några år sedan att **judar utgjorde kanske 80-85% av den tidiga sovjetregeringen**, en uppskattning som helt överensstämmer med samtida påståenden från

Winston Churchill , *Times of london*- korrespondent **Robert Wilton** och officerarna för **amerikansk militär underrättelse** . Nya böcker av **Alexander Solzhenitsyn** , **Yuri Slezkine** och **andra** har alla målat en mycket liknande bild. Och före andra världskriget förblev judar enormt överrepresenterade i det kommunistiska ledarskapet, särskilt dominerande av Gulag-administrationen och toppändan för den fruktade NKVD.

Båda dessa enkla fakta har accepterats allmänt i Amerika under hela min livstid. Men kombinera dem tillsammans med den relativt lilla storleken på världsomspännande judar, cirka 16 miljoner före andra världskriget, och den oundvikliga slutsatsen är att judar per capita var de största massmördarna under det tjugonde århundradet och höll den olyckliga skillnaden med en enorm marginal och utan någon annan nationalitet som inte ens kommer på nära håll. Och ändå, genom den häpnadsväckande alkemin från Hollywood, har de senaste hundra årens största mördare på något sätt överförts till att ses som de största offren, en omvandling så till synes otänkbar att framtida generationer säkert kommer att lämnas andas i vördnad.

Dagens amerikanska neokonservativa är lika starkt judiska som bolsjevikerna för hundra år sedan, och de har haft stor nytta av den politiska immuniteten som denna helt bisarra inversion av den historiska verkligheten tillhandahåller. Delvis som en följd av deras mediefabricerade offerupplevelse har de lyckats ta kontroll över mycket av vårt politiska system, särskilt vår utrikespolitik, och har spenderat de senaste åren att göra sitt yttersta för att främja ett absolut galeit krig med kärnvapen Ryssland. Om de lyckas uppnå det olyckliga målet, kommer de säkert att överträffa den mycket imponerande mänskliga kroppsräkningen som deras etniska förfäder räknas upp, kanske till och med en storleksordning eller mer.

Relaterad läsning:

- **Den anmärkningsvärda historiografin av David Irving**
- **Amerikanska Pravda: Efterkrigstidens Frankrike och efterkrigstidens Tyskland**
- **American Pravda: Our Great Purge på 1940-talet**
- **American Pravda: När Stalin nästan erövrade Europa**
- **Amerikanska Pravda: Hur Hitler räddade de allierade**
- **American Pravda: Secrets of Military Intelligence**
- **Amerikanska Pravda: judar och nazister**
- **American Pravda: Holocaust Denial**

← Amerikanska Pravda: John McCain, Jeffrey E ...

• Kategori: [Historia](#) , [Ideologi](#) • Taggar: [Academia](#) , [American Media](#) , [American Pravda](#) , [David Irving](#) , [Hitler](#) , [Hollywood](#) , [judar](#) , [Nazi-Tyskland](#) , [Winston Churchill](#) , [andra världskriget](#)

Den amerikanska Pravda-serien

- **Amerikanska Pravda: Var Rambo rätt?**
25 maj 2010 • 1 300 ord • 88 kommentarer
- **Vår amerikanska Pravda**
29 april 2013 • 4500 ord • 175 kommentarer
- **American Pravda: Reality Television**
6 maj 2013 • 900 ord • 19 kommentarer
- **American Pravda: Barrels of Gunpowder and Sparks**
17 maj 2013 • 1 100 ord • 4 Kommentarer
- **American Pravda: ZeroHedge**
31 maj 2013 • 800 ord • 27 kommentarer
- **Amerikanska Pravda: "Liberal Bias"**
5 juni 2013 • 1 200 ord • 14 kommentarer
- **American Pravda: Who Shot Down Flight MH17 in Ukraine?**
14 augusti 2014 • 1 600 ord • 334 kommentarer
- **John McCain: När "Tokyo Rose" gick för presidenten**
9 mars 2015 • 4200 ord • 300 kommentarer
- **Myten om amerikansk meritokrati och andra uppsatser**
4 mars 2016 • 1 800 ord • 28 kommentarer
- **American Pravda: Legacy of Sydney Schanberg**
13 juli 2016 • 3 500 ord • 159 kommentarer
- **American Pravda: Förlitar sig på maoistprofessorer i kulturstudier**
18 juli 2016 • 1 900 ord • 69 kommentarer
- **American Pravda: Kommer det att bli en *strålkastaruppföljare* till *de mördande fälten* ?**
25 juli 2016 • 2 700 ord • 48 kommentarer
- **American Pravda: Mass Deaths and Morning Newspapers**
1 augusti 2016 • 1 700 ord • 86 Kommentarer
- **John McCains propaganda-sändning "Tokyo Rose" --- Nu hittad och släppt!**
5 augusti 2016 • 400 ord • 47 kommentarer
- **American Pravda: Did the US Plan a Nuclear First Strike Against Russia in the Early 1960s?**
August 15, 2016 • 2,500 Words • 234 Comments
- **American Pravda: Was General Patton Assassinated?**
August 22, 2016 • 2,400 Words • 520 Comments
- **American Pravda: Alexander Cockburn and the British Spies**
August 29, 2016 • 2,700 Words • 304 Comments
- **American Pravda: How the CIA Invented "Conspiracy Theories"**
September 5, 2016 • 2,600 Words • 494 Comments
- **American Pravda: the KKK and Mass Racial Killings**
September 19, 2016 • 3,200 Words • 535 Comments
- **American Pravda: the Destruction of TWA Flight 800**
September 26, 2016 • 2,800 Words • 390 Comments
- **American Pravda: Breaching the Media Barrier**
October 24, 2016 • 2,500 Words • 211 Comments
- **American Pravda: When Stalin Almost Conquered Europe**
June 4, 2018 • 4,200 Words • 792 Comments
- **American Pravda: Our Great Purge of the 1940s**
June 11, 2018 • 5,500 Words • 274 Comments
- **American Pravda: the JFK Assassination, Part I - What Happened?**
June 18, 2018 • 4,800 Words • 1,231 Comments
- **American Pravda: the JFK Assassination, Part II – Who Did It?**
June 25, 2018 • 8,000 Words • 1,006 Comments
- **American Pravda: Our Deadly World of Post-War Politics**
July 2, 2018 • 5,700 Words • 328 Comments
- **American Pravda: Post-War France and Post-War Germany**
July 9, 2018 • 6,600 Words • 532 Comments

- **American Pravda: Oddities of the Jewish Religion**
July 16, 2018 • 7,800 Words • 1,661 Comments
- **American Pravda: the Bolshevik Revolution and Its Aftermath**
July 23, 2018 • 6,900 Words • 924 Comments
- **American Pravda: the Nature of Anti-Semitism**
July 30, 2018 • 5,500 Words • 672 Comments
- **American Pravda: Jews and Nazis**
August 6, 2018 • 6,800 Words • 563 Comments
- **American Pravda: Holocaust Denial**
August 27, 2018 • 17,600 Words • 2,327 Comments
- **American Pravda: 9/11 Conspiracy Theories**
September 10, 2018 • 11,000 Words • 2,385 Comments
- **American Pravda: the ADL in American Society**
October 15, 2018 • 7,300 Words • 731 Comments
- **American Pravda: Racial Discrimination at Harvard**
October 22, 2018 • 10,300 Words
- **American Pravda: Racial Discrimination at Harvard**
October 22, 2018 • 10,300 Words • 530 Comments
- **American Pravda: Amazon Book Censorship**
March 11, 2019 • 7,600 Words • 692 Comments
- **American Pravda: How Hitler Saved the Allies**
May 13, 2019 • 8,300 Words • 934 Comments
- **American Pravda: Secrets of Military Intelligence**
June 10, 2019 • 12,500 Words • 1,620 Comments
- **American Pravda: the Power of Organized Crime**
July 15, 2019 • 13,000 Words • 648 Comments
- **American Pravda: John McCain, Jeffrey Epstein, and Pizzagate**
July 29, 2019 • 6,400 Words • 905 Comments
- **American Pravda: Understanding World War II**
23 september 2019 • 20 400 ord • 1,461 Kommentarer

Nyligen från författare

- American Pravda: John McCain, Jeffrey Epstein och Pizzagate
- American Pravda: the Power of Organised Crime
- American Pravda: Secrets of Military Intelligence
- Amerikanska Pravda: Hur Hitler räddade de allierade
- American Pravda: Amazon Book Censors

Relaterade stycken av författare

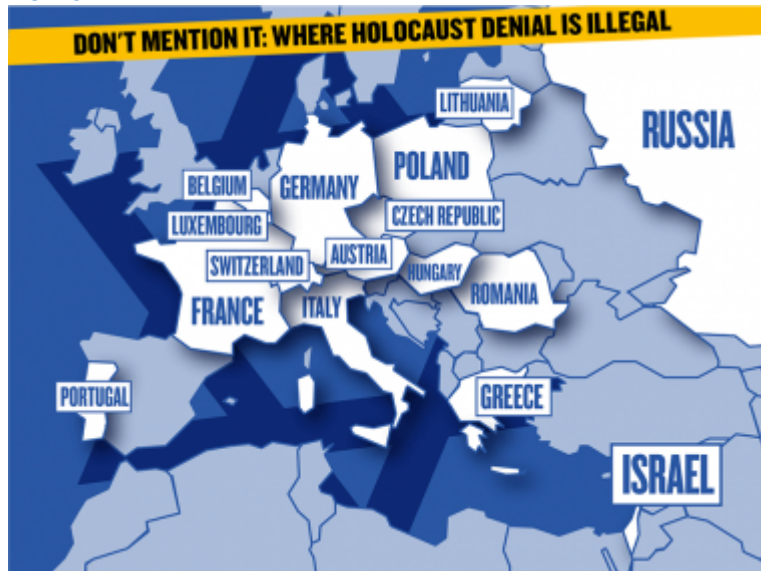
- Amerikanska Pravda: Hur Hitler räddade de allierade
- American Pravda: Holocaust Denial
- Amerikanska Pravda: judar och nazister
- American Pravda: the Power of Organised Crime
- American Pravda: Secrets of Military Intelligence

Av relaterat intresse

Amerikanska Pravda: Hur Hitler räddade de allierade

RON UNZ

American Pravda: Holocaust Denial

RON UNZ

Amerikanska Pravda: judar och nazister

RON UNZ

← Amerikanska Pravda: John McCain, Jeffrey E ...

PERSONLIGA *klassiker*

American Pravda: Holocaust Denial

RON UNZ

• 2 327 KOMMENTARER

American Pravda: John McCain, Jeffrey Epstein och Pizzagate

Våra regerande politiska dockor, dansar till osynliga strängar

RON UNZ

• 905 KOMMENTARER

American Pravda: Oddities of the Jewish Religion

RON UNZ

• 1 661 KOMMENTARER

China's Rise, America's Fall

Vilken superkraft hotas mer av sina "utvinnande eliter"?

RON UNZ

• 184 KOMMENTARER

John McCain: När "Tokyo Rose" gick för president

Vad var John McCains sanna krigstidsrekord i Vietnam?

RON UNZ

• 300 KOMMENTARER

The Myth of American Meritocracy

Är elit antagningar baserade på meritokrati och mångfald enligt krav?

RON UNZ

• 261 KOMMENTARER

Varför Unz-granskningen?

AMERIKANSKA PRAVDA-SERIEN

ARTIKLAR OM RAS / ETNICITET

Följ oss

Reader-feedback

Bugs & Suggestions • 46 Kommentarer

Utvalda artiklar

Paraplyman, synderna av fadern och Kennedy-förbannelsen

LAURENT GUYÉNOT

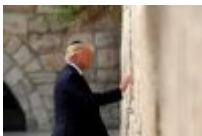
• 50 KOMMENTARER

Trump Woos judar, judar impeach Trump

ISRAEL SHAMIR

• 87 KOMMENTARER

Featured Video Channel

RT-KANAL

Demonstranter träffade gatorna i Bagdad mitt i konflikter med säkerhetsstyrkor

22 november 2019 • Lämna en kommentar

BÖCKER FÖRBJUDNA AV AMAZON BESTÄLL DEM HÄR

Featured Book / HTML Books

Tysklands krig

Origins, Aftermath and Grymheterna från andra världskriget

John Wear • 28 kommentarer

Nyvärt / FRÄMJAS IGEN AV AKTUELLA HÄNDELSE

American Pravda: Holocaust Denial

Ron Unz • 2 327 kommentarer

KRÖNIKÖRER

BRon Unz / CHEFREDAKTÖR

American Pravda: Understanding World War II • 1.461 Kommentarer

BGilad Atzmon / THE WONDERING WHO

Slutligen stöder USA One State Solution • 180 Kommentarer

Den judiska progressiva agendan enligt Bernie Sanders • 529 kommentarer

PodcastarKevin Barrett / TRUTH JIHADIST

Joan Mellen på JFK Coup & USS Liberty • 20 kommentarer

Gideon Polya om (post) -Humanism • 1 kommentar

Ställa goda frågor om helt tabuämnen! David Duke & the Holocaust (With Martin Hill and Ian Greenhalgh) • 5

Kommentarer

BPat Buchanan / MR. PALEOCONSERVATIVE

Låt folket bestämma Trumps öde • 15 kommentarer

Vad är bakom vår värld i brand? • 53 kommentarer

När blev Ukraina en "kritisk allierad"? • 64 kommentarer

BPatrick Cockburn / OBEROENDE UTLÄNDSK KORRESPONDENT

Storbritanniens misslyckande i Irak och Afghanistan framhövdes av krigsförbrytandekrav • 4 kommentarer

Erdogans etniska rengöring av kurderna håller fortfarande • 15 kommentarer

BStephen F. Cohen / NATIONENS ANTI-COLD WARRIOR

Varför är vi i Ukraina? • 355 kommentarer

BJonathan Cook / OUR MAN FRÅN NAZARETH

Israel tystar de sista rösterna och försöker stoppa missbruk mot palestinier • 29 kommentarer

BJohn Derbyshire / IMMIGRANT DOOMSAYER

Schweiz luktar kaffe. Varför kan vi inte? • 73 kommentarer

BLinh Dinh / POSTKORT FRÅN SLUTET AV AMERIKA

Kinesiska rebeller • 144 kommentarer

BGuillaume Durocher / DEN ALTFRANSKA TOLKNINGEN

Fincel Rebellion: Några karriärråd för unga män • 191 kommentarer

BPepe Escobar / A ROVING EYE PÅ GLOBALISTAN

Släppte Lula för den största kampen i sitt liv • 68 kommentarer

BPhilip Giraldi / NATIONAL INTELLIGENCE

Holocaust-utbildning för amerikansk polis • 227 kommentarer

BC. J. Hopkins / GODKÄNNANDE FABRIKSCHEF

Återkräva din inre fascist • 25 kommentarer

BMichael Hudson / LÅNGSIKTIG EKONOMISK TRENDER

The Saker intervjuer Michael Hudson • 77 Kommentarer

BE. Michael Jones / TRUE CATHOLIC CULTURE WARRIOR

Greta Thunberg: Klimatförändring och mental sjukdom • 23 kommentarer

BTrevor Lynch / FILMER SETT FRÅN DEN VITA HÖGER

"Death My Bride" • 23 kommentarer

BEric Margolis / WAR REPORTER PÅ TOPPEN AV VÄRLDEN

Plundring Irak • 19 kommentarer

Billana Mercer / THE PALEOLIBERTARIAN PERSPECTIVE

Varför beror politiskt deltagande på åsikter om Holocaust? • 24 kommentarer

BRon Paul / REPUBLIKANSKA REVOLUTIONÄREN

Federal Reserve: Enemy of Liberty and Prosperity • 20 Kommentarer

BTed Rall / A CARTOONIST SKETCHES AMERICA

'Längst till vänster'? Det finns inget sådant i detta demokratiska parti • 26 kommentarer

BFred Reed / FRED ON EVERYTHING

IQ. Gör UQ? En vistelse bland de sanna troende • 343 kommentarer

BPaul Craig Roberts / AMERICAN REGIME DEFECTOR

Sanningen om andra världskriget börjar dyka upp 74 år senare

Impotenta republikaner är ett skämt - demokraterna tar inte republikaner på allvar

Bolivia bevisar att Latinamerika inte kan lämna det amerikanska imperiet

BThe Saker / THE SAKER IN HIS VINEYARD

Kan Ryssland (eller Iran) överleva utan Kina? • 17 kommentarer

Den oberoende Ukrainas smärtsamma resa genom de fem sorgscenerna • 213 kommentarer

BIsrael Shamir / DET RYSKA-ISRAELISKT-RYSKA PERSPEKTIVET

Trump Woos judar, judar impeach Trump • 87 Kommentarer

BEric Striker / STRIKING FOR NATIONAL JUSTICE

Op-Ed: Ja Rabbit, den omöjliga hamburgaren är en konspiration mot vita arbetande människor • 4 kommentarer

Op-Ed: Varför ska Chick-Fil-A bry sig om vad kristna och konservativa tycker? • 121 kommentarer

Trump's Parasite Feed • 3 Kommentarer

BJames Thompson / PSYCHOLOGICAL KOMMENTER

Experter, intelligens, ras • 274 kommentarer

BAndre Vltchek / EN FOTOGRAF SER VÄRLDEN

Lögner som väst tillverkar och sedan konsumerar • 3 kommentarer

Evo styrts, men den bolivianska socialismen kommer att vara segrande! • 29 kommentarer

BWhitney Webb / DISENTANGLING CONSPIRACY WEBBS

Med Little Fanfare tillkännager William Barr formellt Orwellian Pre-Crime Program • 154 Kommentarer

BLOGGARE

T Steve Sailer / HUMAN BIODIVERSITY

Ganska mycket

22 november 2019 • 9 kommentarer

IBM berättar hur bra det kommer att känna att äga Occams smörkniv när de äntligen levererar den

22 november 2019 • 28 kommentarer

NYT: Tulsi Gabbards vita strumpbyxor är i princip en KKK-mantel

21 november 2019 • 96 kommentarer

Kvantitet kontra kvalitet på kreativa idéer

21 november 2019 • 101 kommentarer

NYT: It's Not Diversity Inclusion Equity (DIE), It's Diversity Equity Inclusion (DEI)

20 november 2019 • 107 kommentarer

Är intelligens och kreativitet ungefär samma?

20 november 2019 • 127 kommentarer

T Anatoly Karlin / RYSK REAKTION

Vad tycker intelligensexperter?

18 november 2019 • 55 kommentarer

Öppen tråd 95

16 november 2019 • 245 kommentarer

"Beyond Meat" är en stor broccoli Psyops

11 november 2019 • 156 kommentarer

T Audacious Epigone / HBD & GSS

Genomsnittlig svart IQ per stat (2019)

21 november 2019 • 18 kommentarer

Genomsnittlig IQ av Racial Group från NAEP Scores (2019)

19 november 2019 •

Genomsnittlig vit IQ per stat (2019)

18 november 2019 • 50 kommentarer

T Paul Kersey / SBPDL

Svart NFL-spelare överfaller vit QB med egen hjälm, hävdar att rasen slurade var drivkraft bakom attacken: NFL bekräftar att "inga sådana bevis" finns för att stödja rasattack av Black Player

21 november 2019 • 14 kommentarer

#ManUpPHL: Svarta aktivister i Philadelphia erkänner att svarta är primära förövarna av vapenvåld i den 44% svarta staden

20 november 2019 • 23 kommentarer

Hennes namn är Patricia Anton: 63-årig vit kvinnlig lärare hittad bunden och kvävd till döds i Dominikanska republiken (Sex Dominikanska arresterade i hennes mord)

19 november 2019 • 50 kommentarer

KATEGORIER

T Artiklar i utrikespolitiken

Trump Woos judar, judar impeach Trump

Israel Shamir • 87 kommentarer

Kan Ryssland (eller Iran) överleva utan Kina?

The Saker • 17 kommentarer

Slutligen stöder USA One State Solution

Gilad Atzmon • 180 kommentarer

T Ideologi Artiklar

Trump Woos judar, judar impeach Trump

Israel Shamir • 87 kommentarer

Paraplyman, synderna av fadern och Kennedy-förbannelsen

Laurent Guyénot • 50 kommentarer

Slavoj Žižeks "Pervert's Guide" till antisemitism

Andrew Joyce • 8 kommentarer

T Race / Etnicitet Artiklar

Vad tycker intelligensexperter?

Anatoly Karlin • 55 Kommentarer

Kan vi bara göra det olagligt att gripa svarta? Svarta statens advokat för 70% svarta Baltimore ursäktar bort svart brott, jämför jämställdhetssystemet med slaveri

Paul Kersey • 61 kommentarer

Experter, intelligens, ras

James Thompson • 274 kommentarer

T Science Artiklar

Vad tycker intelligensexperter?

Anatoly Karlin • 55 Kommentarer

Experter, intelligens, ras

James Thompson • 274 kommentarer

IQ. Gör UQ? En vistelse bland de sanna troende

Fred Reed • 343 kommentarer

T Ekonomi Artiklar

Evo styrts, men den bolivianska socialismen kommer att vara segrande!

Andre Vltchek • 29 kommentarer

Eurasias födelse

Godfree Roberts • 92 kommentarer

Topp 25 coola demografifakta

Anatoly Karlin • 460 kommentarer

T Historikartiklar

Paraplyman, synderna av fadern och Kennedy-förbannelsen

Laurent Guyénot • 50 kommentarer

Slavoj Žižeks "Pervert's Guide" till antisemitism

Andrew Joyce • 8 kommentarer

En förintelse av bibliska proportioner

Laurent Guyénot • 317 kommentarer

T Arts / Letters Artiklar

"Death My Bride"

Trevor Lynch • 23 kommentarer

TERMINATOR: STORA UTBYTTNINGEN - En franchise till kommer att vakna, Goes Broke

Paul Kersey • 228 Kommentarer

T Artiklar om kultur / samhälle

Kinesiska rebeller

Linh Dinh • 144 kommentarer

Peter Turchin och den kommande krisen på 2020-talet

Lance Welton • 13 kommentarer

Tillhör, inte tillhör, vem bryr sig?

Linh Dinh • 201 kommentarer

SERIER OCH KRONISKA ÄMNEN

Amerikanska Pravda-artiklar

American Pravda: Understanding World War II

Ron Unz • 1 461 kommentarer

9/11 Artiklar

9/11 var ett israeliskt jobb

Laurent Guyénot • 371 kommentarer

Race / IQ artiklar

Armageddon: James Flynn på akademisk frihet och ras

James Thompson • 260 kommentarer

[Race / Crime Articles](#)

Immigration, byggande av en mur och latinamerikansk brottslighet

Ron Unz • 881 Kommentarer

[Andra världskrigets artiklar](#)

En förintelse av bibliska proportioner

Laurent Guyénot • 317 kommentarer

[Förintelseartiklar](#)

Holocaust-utbildning för amerikansk polis

Philip Giraldi • 227 kommentarer

[JFK Assassination Articles](#)

Paraplyman, synderna av fadern och Kennedy-förbannelsen

Laurent Guyénot • 50 kommentarer

[Moon Landing Hoax Artiklar](#)

Månlandningarna: En jättehax för mänskligheten?

Moon Landing Skeptic • 1,563 Kommentarer

[Anti-Darwinism Artiklar](#)

Greg, John, Razib och Me

Fred Reed • 468 Kommentarer

[Global uppvärmning artiklar](#)

Barnens klimatkorsställe

Guillaume Durocher • 523 kommentarer

Mest

LANCE WELTON

Förstör kvinnor akademien? Förmodligen

E. MICHAEL JONES

judiska privilegium

FRED REED

IQ. Gör UQ? En vistelse bland de sanna troende

GUILLAUME DUROCHER

Fintel Rebellion: Några karriärråd för unga män

PAUL KERSEY

TERMINATOR: DEN STORA BYLLINGEN - En franchise till kommer att vakna, Goes Broke

STEPHEN F. COHEN

Varför är vi i Ukraina?

PHILIP GIRALDI

Holocaust Training for American Police

STEVE SAILER

Conspiracy theory visar sig vara giltig

LINH DINH

kinesiska rebeller

LAURENT GUYÉNOT

A Holocaust of Biblical Proportions

ARKIVERADE BLOGGAR OCH KOLUMNER

[T Razib Khan / GNXP](#)

Avslut och nytt början

1 december 2016 • 48 kommentarer

B[Gustavo Arellano / ¿FRÅGA EN MEXIKANSK!](#)

Varför ¿fråga en mexikansk! Kolumnen har kommit till en Adios • 161 kommentarer

B[Robert Bonomo / THE CACTUS LANDER](#)

Vi är alla zombies • 64 kommentarer

B[Alexander Cockburn / BEATER OF DEVILS \(1941-2012\)](#)

Sanning och fiktion i Elie Wiesel's "natt" • 178 kommentarer

B[Tom Engelhardt / TOMDISPATCHER](#)

Avkriminalisera drogkriget? • Alfred McCoy • 27 kommentarer

B[Eamonn Fingleton / EYE ON EAST ASIAN ECONOMIES](#)

Efter Kensington Inferno kommer många i Storbritannien att göra en ny avreglering • 46 kommentarer

B[Norman Finkelstein / HOLOCAUST DEINDUSTRIALIZER](#)

'Att leva eller förgås' • 130 kommentarer

B[Sam Francis / PURGED PALEOCONSERVATIVE \(1947-2005\)](#)

Bush invigning omfattar liberalismen • 5 kommentarer

B[Peter Frost / ANTHROPOLOGICAL HERETIC](#)

Farväl till Henry • 53 kommentarer

B[Paul Gottfried / SCHOLARLY SCOURGE OF THE NEOCONS](#)

Joe Scotchie: Återhämta autentisk (= politiskt felaktig) konservatism • 32 kommentarer

B[W. Patrick Lang / SIC SEMPER TYRANNIS](#)

USA: s president är inte CINC • 111 kommentarer

B[Peter Lee / CHINA MATTERS](#)

Fyra hörn / Fairfax-nivåer upp till USA-klassens nationella säkerhet Steno Arbetar med Kina • 8 kommentarer

B[JayMan / A TROUBLEMAKER FOR THE TRUTH](#)

Mina 23andMe-resultat • 47 kommentarer

B[Andrew Napolitano / FREEDOM WATCHER](#)

Lurade riksadvokaten kongressen? • 50 kommentarer

B[James Petras / RADICAL SOCIOLOGIST](#)

USA och Venezuela: En historisk bakgrund • 105 kommentarer

B[Robert Scheer / TRUTHDIGGER-IN-CHIEF](#)

Fred Branfman riskerade sitt liv för vanliga människor • 18 kommentarer

B[Joseph Sobran / NATIONAL PRE-NEOCON REVIEW](#)

Smetning av påven • 20 kommentarer

Podcast[Bonnie Faulkner / GUNS & BUTTER](#)

IMF och Världsbanken: Partners in Backwardness, # 407 med Michael Hudson • 9 Kommentarer

B[Mike Whitney / ECONOMIC COUNTERPUNCHER](#)

Demokraterna ledde just landet på en treårig vildgås jakt. Kommer de att be om ursäkt? • 102 kommentarer

VALDA ALTERNATIVA MEDIER

- **Occidental Observer**
- **Ryssland Insider**
- **Sic Semper Tyrannis**
- **TomDispatch**
- **Tom Woods**
- **Truthdig**
- **VDare**
- **Vineyard of the Saker**
- **VoltaireNet**
- **West Hunter**
- **Världens socialistiska webbplats**
- **ZeroHedge**
- **Amerikansk renässans**
- **Antiwar.com**

- [Consortium News](#)
- [Motströmmar](#)
- [Dissident Voice](#)
- [Global forskning](#)
- [Obekväm historia](#)
- [LewRockwell](#)
- [MintPress News](#)
- [MondoWeiss](#)
- [Moon of Alabama](#)
- [Nation of Islam](#)

PRENUMERATIONER VIA RSS-FLÖDE

 [Ron Unz kolumner](#) [Ron Unz Kommentarer](#)

SENASTE KOMMENTARER FÖR DENNA FÖRFATTARE

- [james charles](#) kommenterade [amerikanska Pravda: Understanding World War II](#)
"Friendly Fire utforskar intrigerna och förräderiet mellan - och inom - de nationer som uppenbarligen var allierade under andra världskriget. Det visar i vilken utsträckning de allierade krigsinsatserna drevs av intresserade intressen främst berörda maktbalansen i posten -var vär ...
- [iconoclast](#) kommenterade [kinesisk melamin och American Vioxx: A Comparison](#)
Jag googlade "Är Merck ett judiskt namn" och det var det jag kom på med. <http://semiticcontroversies.blogspot.com/2013/10/jewish-corporation-of-week-merck-co.html> För mig fortsätter livets pussel att bli tydligare när jag inkluderar förräderiet från judendomen.